

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.5 License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/> or send a letter to Creative Commons, 543 Howard Street, 5th Floor, San Francisco, California, 94105, USA.

Adam Sádovský, 2000 (cc)

POSLEDNÍ ŽIVOT

Po dlážděné ulici s párem kolejí uprostřed přecházelo mnoho lidí. Hlavně chodci dodávali ulici rušnost, automobily a tramvaje projely jen zřídkakdy. Ani vedlejší ulice nevypadaly nepodobně. Stovky, možná tisíce lidí se přepravovaly za svými povinnostmi. Každý z nich měl nějaké problémy a na většině to šlo poznat. Jen na jednom z těchto cestujících nešlo poznat nic. S tváří spíše bezvýraznou procházel pevným krokem proudem lidí, kteří mu instinktivně uhýbali z cesty.

Došel až na křižovatku pěti ulic a pozorně si prohlédl pletenec kolejí. Technika, pomyslel si a vzhlédl na světelnou signalizaci nad vozovkou. Jsou na ni pyšní, ale přitom je neustále omezuje. Na každý jeden problém, který pomocí techniky vyřeší připadá pět dalších způsobených technikou.

Kolem něho se mezitím vytvořil hrozen lidí čekajících na okraji cesty. I přes hlučení davu lidí zaslechl hřmotný hluk motoru automobilu. Auto přijelo z jedné z ulic a s ohromným rámem a kouřovou stopou za sebou, projelo křižovatkou. Ano, to je ta jejich slavná technika. Prohlížel si, ale stále bezvýrazně, projíždějící automobil.

Přesunul svůj pohled na protější budovu. V tu chvíli se také změnila barva světla nad křižovatkou a on se i s hloučkem lidí poslušně přesunul na druhou stranu, kde bez zaváhání zamířil svým pevným krokem do jedné z ulic. Na jejím konci, obklopena zelení, stála velká honosná budova. Do této vládní budovy on mířil. Již ho tam očekávali pod jménem Siate an Vern.

„Dobrý den pane Siate, již jste očekáván.“ Oslovila Siate žena v uniformě stojící u vchodu. Siate tedy vstoupil. Chvilí přivykal větší temnotě a pak si prohlédl síň. Byla opravdu bohatě zdobená a plná ruční práce umělců nejrůznějších oborů. Musel uznat, že zdejší umělci mistrně ovládli své řemeslo. Kamenné sloupy obroušené do absolutního lesku podepíraly vysoký strop se složitou mozaikou tvarů a obrazců. Železné zábradlí kroucené do složitých ornamentů zakončovala dřevěná rukojeť plná neuvěřitelně jemné řezbářské práce. Síň pokračovala dvěma esovitě zahnutými schodišti, které stoupaly naproti vchodu až na ochoz vysoko obepínající síň.

K Siatovi přistoupil sluha a s netečným výrazem ho oslovil: „Dobrý den. Račte prosím za

mnou do konferenční místnosti.“

Siate poslechl. Vystoupili po širokých nízkých schodech na ochoz a odtud prošli nedlouhou chodbou k zavřeným dřevěným dveřím. I dveře byly jemně umělecky opracované a do zdejších prostor, i když poněkud neosobních, zapadly bezvadně.

Sluha dveře otevřel a gestem naznačil Siatovi aby vstoupil. Siate tak učinil a následován sluhou vešel do konferenční místnosti, kde u velkého oválného stolu usedl na povysunutou židli.

„Přejete si něco k pití, nebo něco jiného?“ Otázal se sluha.

„Ne, děkuji.“ Promluvil Siate a promluvil dnes poprvé. Sluha se uklonil a odešel.

Jednobarevný temně modrý koberec, dřevem obložené stěny a strop pokrytý šestiúhelníkovými dřevěnými paletami. Prohlížel si Siate konferenční místnost. Působila daleko příjemnějším, teplejším dojmem, než chodby a síně této budovy. Deska stolu byla přísně pravidelná se zvýrazněnou kresbou dřeva. Ale židle a nohy stolu hýřili detailem.

Kromě vstupních dveří tu byly ještě dvoje postranní. A i když byly poměrně nenápadné, schované v dřevěném obkladu zdí, Siate si jich ihned všiml. Za pravými dveřmi dokonce slyšel hlasy. Hodně tlumené a pro obyčejného člověka neslyšitelné, ale ne pro Siata.

„Pane prezidente. Máte schůzku s panem Siatem.“ Slyšel Siate zpoza dveří. „Čeká v konferenční místnosti.“

„Ano, vím. Nesete mi ty dokumenty.“ Odvětil prezident.

„Ano.“

„Dobře. Můžete jít.“

Asi po dvou minutách se pravé dveře otevřely a vstoupil prezident. V jedné ruce držel černé desky a v druhé hrnek.

Siate vstal když prezident došel ke stolu. „Dobrý den pane prezidente“, pozdravil.

„Také dobrý den“, opětoval pozdrav prezident. „Posadte se. Promiňte, že jdu pozdě, zdržela mne práce.“ Omlouval se. Sedl si ke stolu a před sebe položil své desky a hrnek. I přes to, že to skrýval, bylo poznat, že je trochu nervózní. „Tak, můžeme začít“, odhodlal se nakonec.

„Dobře“, naklonil se Siate dopředu. „Vy zřejmě nejste zvyklý moc jednat.“ Pronesl netečně.

„Je to tak, myslel jsem si, že to poznáte.“ Odpověděl upřímně prezident. Siate si ho pozorně prohlédl. Gert an Cen, prezident nejvlivnějšího státu byl nižší kulaté postavy. Měl již prošedivělé, ale husté vlasy. Pevné rysy a dobré bezelstné oči. Svou nervozitu dobře ovládal. Siate spojil prsty a bez sebemenšího mrknutí pokračoval.

„Tak to půjde snadněji.“ Zamířil Siate přímo k věci. „Prosím vás, aby jste mne nepřerušoval než domluvíme. Jde o choulostivou záležitost a je třeba, aby jste byl seznámen s potřebnými informacemi.“ Siate se ani nepohnul a stejně tak, jako pravidelně dýchal a jako mu pravidelně bylo srdce i pravidelně mrkal. Zato Gert se nervózně zavrtěl a pokoušel se najít co nejvhodnější pozici v křesle. Siate tedy začal: „Vy máte svůj svět, já mám svůj svět, každý máme svět ve kterém žijeme. A pochopíme to, co jsme schopní pochopit. Vy máte svou práci, já mám svou práci, každý má potřebu vlastního uspokojení. Žijete s tím, co znáte, znáte to, co zjistíte během života. Děláte vše tak, jak si myslíte, že je to nutné dělat.“

Čas od času jste nuceni pod tlakem nových okolností svůj přístup k životu změnit.“ Siate udělal krátkou pauzu, než pokračoval. „Ta okolnost, která to teď mění, jsem já.“

Po této větě se Gert zavrtěl, bylo vidět, že neví, jak na to reagovat. Trochu ho tato slova uklidnila, ale způsobem jakým je Siate podával, bez sebemenšího náznaku emoce, vyzněla velmi vážně.

„Mám rád svou práci.“ Pokračoval Siate. „A dělám ji dobře. Umožňuje mi nahlédnout a srovnávat nespočet různých kultur, filosofí, náboženství a technických vymožeností. Všechno to chápu a přitom nepotlačuji svou přirozenost, chci za svou práci odměnu.“ A trochu temně dodal: „A tu teď dostanu od vás.“

Gert, který již svou nervozitu nepotlačoval, se trochu překotně zeptal: „Co tím míníte?“

„Nic tím nemíním, ale jen se vás zeptám. Jste ve vesmíru sami? Existují jiné inteligentní bytosti, které mohou dokonce vypadat jako vy?“

Gertovi přeběhl po obličeji náznak úsměvu, ale hned na to se zamračil: „Samozřejmě že ne. Ale proč...“

„Takže ne.“ Přerušil ho bez mrknutí oka Siate. „Já vás tedy přesvědčím o opaku. Protože já nejsem z této planety.“

Gert se již neudržel a rozesmál se. „Vy, nejste z této planety. Ha ha. Podle toho, co říkáte to opravdu tak vypadá.“

„Všiml jsem si,“ dodal beze změny výrazu, ale trpce Siate, „že někteří humanoidi mají nezvladatelnou potřebu deformovat svůj obličej podle stavu své mysli. Většinou je to známka jejich inteligence.“ Siate chvíli vyčkal, než se Gert uklidní a po té pokračoval. „Mou prací je přesvědčit vás o tom, že ve vesmíru existuje skutečně obrovské množství života a to dokonce i inteligentního. Většinou inteligentnějšího, než vy. Mohu vám dopředu říci, že vás nakonec přesvědčím. Moje jistota pramení z mých zkušeností. Kromě toho již několik týdnů pečlivě studuji vaše chování a celý rozhovor vedu přesně tam, kam chci, aby směřoval. A kdybych náhodou udělal chybu, mám ještě jedno eso v rukávu. Tak tedy, pokud mi stále nevěříte nebo něčemu nerozumíte, můžete se zeptat.“

Gert si nějakou chvíli promýšlel zpětně celý rozhovor. Po chvíli se již zdálo, že se chce na něco zeptat, ale zřejmě ho cosi napadlo a opět přemítal dále. „Vy tedy tvrdíte, že jste z jiné planety.“ Odhodlal se na konec. „Jak jste se sem tedy dostal? My nepozorujeme žádné projevy inteligentního života.“

„Žádné projevy také pozorovat nemůžete. My se staráme o to, aby žádné nebyly.“

„Jak jste se sem potom dostal?“

„Mohu se dostat kamkoli ve vesmíru a to během několika vteřin. Pomáhá mi v tom technika.“

„Já vám nevěřím, vaše odpovědi nejsou konkrétní.“

„Žádná odpověď nemůže být konkrétní. Odpověď je tak velká, jak velká je otázka.“ Řekl klidně Siate.

Gert se ale již rozcítil: „Ale já s vámi a s vašimi povídkami nemíním ztrácet čas. Zeptám se tedy jinak, ale již naposled. K čemu by nám bylo věřit v to, že někde jinde ve vesmíru existuje život a že někdo jako vy se nejprve snaží, aby to nikdo nepoznal a pak nás zase přesvědčuje, že je to pravda?“

„Tak teď jsme již překročili úvod a dostáváme se k jádru věci.“ Siate udělal krátkou pauzu než pokračoval. „Problém je v tom, že civilizace na vašem vývojovém stupni není schopna tyto věci pochopit. Dokážete ale pochopit jinou věc. My máme moc a vy se jí musíte podřídit. Nebudou žádné války, žádný odpor ani diskuse. Já vás přesvědčím o tom, že potřebnou silou disponuji a v případě nutnosti si mohu poslušnost vynutit. Na vás teď je odpovědnost za všechny lidi na této planetě. Můžete skutečnost naší existence utajit a nebo lidem vše vysvětlit, což by, jak jistě chápete, určitě vedlo ke katastrofě.“

Siate podtrhl svým výrazem důsledek svých slov a ponechal Gerta tyto posoudit.

„Pane Siate, víte, na co teď čekám?“ Otázal se mělkým hlasem Gert.

„Ovšem.“ Siate se ani nepohnul. „Jsem schopen demonstrovat svou sílu v podstatě v jakékoli formě, která je vaše civilizace schopna pochopit. Od pouhých hromů a blesků až po zničení jednoho z vašich měsíců. Ale jako názornou jsem vybral tuto demonstraci.“ Siate vstal a přešel blíže ke Gertovi. „Dobře, demonstrace již probíhá.“

Gert se trhavě rozhlížel okolo sebe. „Nic nevidím“, řekl podezíravě.

„Pojďte, pane prezidente. Podíváme se z okna.“ Gert vstal a spolu se Siatem došel pln obav k oknu. Vyhlédlí ven. Nejprve si Gert ničeho zvláštního nevšiml, ale po pár vteřinách se zhluboka nadechl a rukama pevně sevřel parapet. Výhled z okna konferenční místnosti nabízel pohled na krásný zelený park. Ale teď se všechno venku zdálo naprosto divné, nic se nechoval přirozeně. Jenže spíš než to, jak se všechno chovalo, šokovala Gerta představa, že vše co do teď Siate řekl, by mohla být pravda.

„Vy,“ zakoktal se Gert, „jste změnil fyzikální zákony?“

„Ne v tomto smyslu. Pouze jsem urychlil čas na této planetě. Jen my jsme drženi v ochranném poli a můžeme vše okolo pozorovat.“ Z tohoto úhlu pohledu se Gertovi opravdu zdálo, že vše se děje rychleji. Listy na stromech se chvěly rychleji a rychleji padaly k zemi. Vítr třásl se stromy a trávu skoro drásal. Zvuky z okolí zněly naprosto neznámě. Potom si Gert povšiml údržbáře parku. Chodil nepřirozeně a neuvěřitelně rychle. „Mohu klidně čas ještě urychlit.“ Dodal Siate.

„Ne.“ Vykřikl Gert. „Myslím, že to stačí.“

„Máte zde nějaké okno do ulice? Teď jste jistě zaskočen tím co vidíte, ale potřebuji, aby jste byl přesvědčen, že to co jste viděl, nebyla iluze nebo podvod, ale pravda.

„Jis.. jistě,“ polkl Gert. „Ve své pracovně.“ Oba tedy zamířili k postranním dveřím. V prezidentově pracovně vyhlédli znovu ven. Dnes podruhé se Gertovi zatočila hlava a zdálo se mu jako by podlaha změkla. Zápasil s dosud neznámými pocity a v hlavě měl naprostý zmatek. Za zahradou se lidé a tramvaje na ulici pohybovali neuvěřitelnou rychlostí. Proudění lidí se přesouvaly jako písek v přesýpacích hodinách. A Gert by byl přísahal, že i stíny se posouvají a prodlužují.

Uslyšeli za sebou krátké klapnutí. Než se otočili, někdo otevřel dveře a rychle vpochodoval do místnosti. Byl to prezidentův pobočník. Ale po třech krocích se jeho pochod zpomaloval, až na normální úroveň.

„Pane prezidente, promiňte, ale když jste neodpověděl, tak jsem myslel, že jste pryč.“ Omlouval se pobočník udiveně.

Gert chvíli zmateně přemýšlel a pak odpověděl: „Zřejmě jsem to přeslechl. Potřeboval

jsem něco v kanceláři, ale vrátíme se do konferenční místnosti, tak nás prosím nerušte.“

„Jistě pane prezidente.“ Odpověděl pobočník a chystal se odejít.

„Jak dlouho již trvala naše schůzka?“ Zeptal se Siate pobočníka.

Ten se podíval na hodinky a odpověděl: „Asi 5 hodin.“

„Děkuji.“ Odpověděl Siate.

Pobočník opustil místnost. „Bože.“ Vydechl Gert. „To je..“

„Pane prezidente, divit se můžete později, ale teď potřebujeme dořešit náš problém.“

„Ovšem. Jdeme do konferenční místnosti.“ Nabídl Gert.

„Pane prezidente.“ Začal Siate, jakmile usedli ke stolu v konferenční místnosti. „Tato ukázka nebyla samoúčelná. Zrychlením nebo zpomalením času mohu zařídit, že se vaše civilizace oproti ostatním ve vesmíru tak zpomalí, že nebudete schopni žádného rozvoje. Zřejmě bude potřeba přesvědčit ještě nějaké lidi, ale to už je na vás.“

„Cože?“ Vykřikl udiveně Gert. „To nemyslíte vážně.“

„Samozřejmě vám pomohu.“ Na stole se z ničeho nic objevil divný přístroj prstencového tvaru. „Tento přístroj vám pomůže ostatní přesvědčit. Můžete ho ovládat hlasem a s jeho pomocí se můžete se mnou spojit. Když bude potřeba, tak vám přijdu osobně pomoci. Tento přístroj dokáže přemístit některé věci do vzdálenosti deseti metrů. A nezapomeňte, že je plně pod mou kontrolou a jakékoli zneužití odhalím.“ Saite se zvedl ze židle. „Na shledanou pane prezidente.“ Pozdravil.

„Počkejte.“ Vykřikl prezident. „To je vše?“

„Ano. Mám i jinou práci, musíte si poradit sám.“ A Siate zmizel.

#

Siate se objevil na lokální stanici v jedné z hlavních chodeb. Zorientoval se a zamířil do komunikačního střediska. Po cestě si promýšlel detaily setkání a snažil se najít jakoukoli chybu. Nenašel ji, ale ještě musí nějaký čas počkat, jak se situace vyvine. Ale zatím si mohl dopřát klidu, konečně změnit svou podobu a přestat používat falešné jméno. Prohlédl si chodbu a v mysli se vrátil zpět do chodeb vládní budovy. Lokální stanice sice nebyla z hlíny, ale chodby, i přes důkladné osvětlení a složitou výzdobu, by se daly popsat spíše jako strohé a chladné. Dojem navíc umocňovala nepřítomnost lidí. Jen čas od času se chodbou mihl nějaký robot. Jediným zpestřením byly křížovatky s vysoko vyklenutým obloukem stropu a dveře umně zabudované do šikmých stěn.

To že na stanici chyběla okna bylo jen dobře. Výhled do pustého vesmíru by na někoho mohl působit velice fobicky. A to také proto, že lokální stanice byla veskrze oddělena od jakékoliv jiné civilizace vzdáleností několika tisíc světelných let. Ale přesto postihovala svým dosahem 4 obydlené planetární soustavy, přičemž jen jedna byla obydlena humanoidní formou života. Správa lokální stanice vyžadovala alespoň jednu osobu pro stálý dozor. Na této stanici ho obstarával Yeer. Siate ho našel v komunikační místnosti.

„Vítej pět Inaxi.“ Pozdravil Yeer Siata, tedy Inaxe.

„Zdravím.“ Opětoval Inax. „Potřebuji nechat jednu volnou linku na Korovel mám tam kontakt. A navíc budu chtít ještě odeslat zprávu o misi na velitelství.“

„Mise je hotova?“ Otázal se Yeer. „Jak to šlo?“

„V celku dobře. Zdá se, že jsem je přesvědčil. Ukázal jsem jim, že dokáží zpomalit čas na celé jejich planetě a tím je v případě potřeby zdržet tak, že nebudou moci klást odpor.“

„Ty dokážeš zpomalit čas na celé planetě. Jak? Vždyť jsem tu žádný velký úbytek energie nezaznamenal.“

„Byl to samozřejmě trik. Já jsem čas neměnil na celé planetě. V tom fofru, co se to dozvěděl, neměl čas nad tím uvažovat.“

„A ptali se na důvody?“ Vyzvídál ještě Yeer.

„Ano, ale nic jsem nevysvětloval, použil jsem osvědčený trik a přesvědčil jsem je, že je to nad jejich chápání. Vůbec se nedivím, že po tom co spatřili tomu uvěřili. Uvidíme, jak se jim to rozleží v hlavě. Ale teď bych potřeboval konečně změnit svou podobu a trochu si odpočinout.“

Yeer se naklonil. „Jasně, vše zařídím.“ A ještě uznale dodal: „Neznám nikoho, kdo by se na tuhle práci hodil víc.“

Inax odpočíval ve svém pokoji a postupně očišťoval svou mysl od všech nepotřebných maličkostí. Již měl zpět svůj vzhled. Nemohl říci, že by mu kdy vadilo měnit podobu, většinou nešlo o velké změny. Ale časem narůstalo nebezpečí, že se holografickobiologická mutace znásobí následkem cestování vesmírem a znetvoří ho tak, že nebude schopen vykonávat svou práci.

Zapnul počítač a nechal si seznam prodělaných mutací zobrazit do mysli a zkontroloval původní podobu. Měl světlé krátké a rovné vlasy, tmavé, hodně tmavé oči posazené blízko sebe nad úzkým špičatým nosem a vysokou svalnatou postavu. Nynější vzhled se skoro vůbec nelišil, jen vlasy měl ještě světlejší skoro bílé, ale to připisoval spíše věku než mutaci.

Zpět ve své podobě, se dokázal více soustředit a promyslet si veškeré souvislosti. Vrátil se v mysli zpět na Korovel. Napadlo ho, že kdyby byl kontaktoval více než tři osoby mohl by úspěch přijít rychleji, na druhou stranu se zdálo, že v této civilizaci se toho moc v tajnosti neudrží, což by mohlo mít katastrofální důsledky, které si nemohl dovolit. Celkově vzato ale šlo o relativně jednoduchou misi. Nakonec vyčistil i tyto myšlenky a plně se oddal odpočinku, připravoval se na další práci.

Uběhlo několik hodin, než ho z odpočinku vyrušil počítač. Zřejmě pro něj měli další práci. Chvilku se probíral než dal pokyn ovládacímu pultu. Stroj se spustil a zobrazil mu v mysli obraz Anery Omi hlavní Dysarské agentky.

„Nechť Inaxi,“ pozdravila Anery.

Inax Opětoval. „Nechť Anery.“

„Četla jsem zprávu mise. Opravdu čistá práce Inaxi.“

„Děkuji za kompliment. Máte další práci?“

„Zřejmě, ale je to něco výjimečného. Chci aby sis to poslechl, než to přijmeš.“

„Poslouchám.“ Zaujatě odpověděl Inax.

„Jde o OJ15b1 soustavu tří planet v perihelní galaxii O7d3. Dvě planety jsou obydleny zvláštním prehumanoidním druhem. Kontakt měl zprostředkovat Geler, ale zdá se, že neuspěl. Byl ztracen kontakt s lokální stanicí. Máme jen původní vědeckou zprávu a několik Gelerových poznámek. Na lokální stanici bude poslán speciální tým a ty by jsi působil jako odborník a agent. Po zjištění situace by se rozhodl další postup. Problém je v tom, že kdybys

to přijal, musel by jsi zůstat a dodělat práci, což by popřípadě mohlo znamenat i likvidaci rasy.“

„Rozumím.“ Odvětil Inax a rychle si vše promyslel. „Vezmu to. Protože se bojím, že kdyby to dostal někdo jiný mohlo by to dopadnout, tak jak jsi naznačila.“

„Výborně Inaxi. Čekám tě na Dysaru 12. Tady se nejprve připojíš k týmu se kterým se přeneš na stanici u OJ15b1. Nechť.“

„Nechť.“ Pozdravil Inax a přerušil spojení.

Geler, toho znám, zamyslel se. Dělá extrémní druhy na periheliích. Vždy do toho šel tvrdě a diplomacie pro něj znamenala prohodit tři slova. Asi to tentokrát podcenil.

Inax vstal a nechal si vyvolat vědeckou zprávu o OJ15b1. Zpráva byla jen pár měsíců stará a neobsahovala podrobnosti. Dozvěděl se z ní toto: OJ15b1 je soustava tří planet s hvězdou hlavní posloupnosti. První dvě planety jsou malé s pevným povrchem a žhavým jádrem z části pokryté vodou a obsahující atmosféru, třetí planeta je plynný obr. První planetu obíhají dva měsíce a druhou jeden. Druh obývající první dvě planety byl pojmenován OJC2c. O stupni vývoje civilizace ani o způsobu chování se ve zprávě nic nepsalo.

Chvilí uvažoval a pak si nechal zjistit něco o tam operující lokální stanici. Šlo o stanici běžně používanou na periheliích. Stanice byla zásobována energií z vedlejší kupy galaxií každých 5 hodin. A byla spojena jen se dvěma dalšími stanicemi. Zvláštní na této stanici bylo její umístění. A to přímo v soustavě OJ15b1. Důvodem byl zásobovací proud energie, který se v tuto dobu zrovna stácel okolo jádra sousední galaxie. Jenže, aby byla mise úspěšná musí být k dispozici mnohem více informací. Proto se Inax ještě podíval na Gelerovu zprávu.

Jeho zpráva sice nebyla kompletní, ale obsahovala kupodivu spoustu informací, pro přípravu mise. Zřejmě měl Geler zapnuté zaznamenávání a zprávu pak generoval počítač. Protože obsahovala naprosto veškeré informace, které Geler použil. Inax si vyhledal nejdůležitější informace, které zpráva obsahovala. Zjistil, že Geler pojmenoval druh OJC2c jako Wenové podle místní výslovnosti. Je to druh patřící do okrajové kategorie humanoidů a s ostatními humanoidními druhy mají méně než 50% společných rysů, podobný je už jen vzhled. Jsou malého vzrůstu a dožívají se nízkého věku. Vznik jejich civilizace se datuje do doby před 15 tisíci lety a je možno ji považovat za vyspělou. Vztahy v této společnosti jsou velice složité a zřízení vzdáleně připomíná monarchii. Jazyků se používá více než 200 a každý z nich se ještě dělí na několik nářečí, ale tyto jazyky jsou si velice podobné. Způsob uvažování je standardní a hodně se pojí s posunky. Geler navíc do zprávy přidal skutečnost, že tato civilizace dokáže již více než 10 tisíc let cestovat ve vesmíru. Zřejmě to bylo způsobeno existencí druhé obyvatelné planety. Jenže tímto způsobem cestování se nikdy nedostali za hranice své planetární soustavy.

Inax zprávu uzavřel a připravil si nejdůležitější podklady pro znalost tamního jazyka. Několik minut koncentroval myšlenky a potom s pomocí počítače a simulace ve své mysli se během hodiny naučil deset nejpoužívanějších jazyků Wenů.

Stanice tlumeně hučela, jak přijímala energii. Inax kontaktoval Yeera v operační místnosti.

„Zdravím tě Yeere. Potřeboval bych transport na Dysar 12.“
„Další mise Inaxi? Jak dlouho jsi odpočíval?“
„Mě pár hodin stačí.“
„Dobře. Za půl minuty budeš mít připraven transport. Hodně štěstí.“
„Děkuji Yeere.“

#

Inax si připnul ke své kombinéze pouzdro s osobními věcmi a připravil se na transport. V okamžiku startu zmizel a potom několik vteřin putoval přes více než třetinu globálního vesmíru. Kdyby bylo možné při transportu pozorovat okolo ubíhající vesmír, bylo by toto cestování zřejmě návykové. Trasa vedla přes obydlené části vesmíru a protínala tak nejúchvatnější scenérie, které byl vesmír schopen nabídnout. Tisíce druhů galaxií, myriády tvarů mlhovin, obří hvězdné systémy, zářící quasary a spektrum všech barev posunutých rychlostí cestování. To vše by se promítlo v několika vteřinách jako záblesky existence v rozlehlých bublinách prázdnoty.

Transport skončil a on se ocitl v transportní hale. Kromě několika prázdných přepážek to tu vřelo. Kvanta lidí se chystala na cestu do nekonečných hlubin vesmíru a zde se vyřizovaly všechny formality. Bylo jich tolik že zabrali každou píd' gigantické polokulové haly. Inax měl štěstí, že se té vřavě mohl vyhnout. Přistoupil k pultu a otočil se čelem k černé kulové desce s jemným vzorkováním v podobě jehlanů na povrchu. „Poškození během transportu - typ B.“ Promluvil počítač. „Dostavte se k půlhodinové rehabilitaci v oddělení transformace a mutace. Nedostavením riskujete své zdraví. Příjemný pobit na Dysaru 12.“ Skončil počítač.

Inax vyšel z prázdné přepážky přímo do středu dění. Podvolil se davu, ale na nejbližší odbočce se od něj oddělil. Upravil se a rázným krokem zamířil k elevátorům.

U nich ovšem počítač ohlásil: „Omlouváme se, ale všechny elevátory jsou mimo provoz. Použijte prosím vozové dopravy. Děkujeme za pochopení.“ Inax se sice podivil, ale zamířil tam kam ho odkázal počítač, tedy chodbou dál k vozovému parku. Co ho ale udivilo ještě více bylo, že vozový park byl skoro prázdný, více než 5000 vozidel bylo vypůjčeno. Nechtěl si ani představovat jak to musí ve všech koridorech vypadat. Došel tedy k obslužnému počítači a požádal ho o vozidlo, doufaje, že alespoň jedno ještě zbylo.

Opravdu se nějaké nezadané našlo. Tiše dorazilo až k němu a dosedlo na rampu. Nastoupil tedy a chystal se vyrazit na cestu. Počítač ale místo startu oznámil: „Vítejte na Dysoru 12, Inaxi. Máte prioritu pro využití pohotovostních koridorů.“ Počítač ztichl. Díky Anery, pomyslel si Inax a zadal cestu k cíli jinak.

Vozidlo se poslušně zvedlo a zamířilo k uzavřenému kruhovému vstupu označenému červeným pruhem. Vstup se otevřel a vznášedlo s naprostou přesností vplulo do temného koridoru. Po stranách se rozzářily tři pásy zlatavé barvy slabě osvětlující stěny pohotovostní dráhy. Inax byl přitlačen do sedačky jak se tiché vznášedlo urychlilo. Několik minut rychlost drželo, než na konci tunelu vylulo do velkého prostorného náměstí.

Vznášedlo obkroužilo zeleň uprostřed a kleslo k malé boční ulici, kde zastavilo. Inax vystoupil a vzhledl na zářící strop klenoucí se nad náměstím a nad ulicemi. Bledě modravá

záře zdařile simulovala přirozenou atmosféru. Vyvolávala pocit svěžího jarního dopoledne na jakési fiktivní planetě.

Náměstí a chodby zde sice již neovládaly dav, ale přeci jen tu bylo až nezvykle mnoho lidí. Inax se však nenechal rozptylovat a zamířil ke vznešenému vstupu do jedné budovy. Poté pokračoval až k elevátoru. Na ovládacím panelu namačkal několik povelů a za chvíli se na obrazovce objevila Anery.

„Nechť Anery.“ Pozdravil. „Mohu vstoupit?“

„Nechť Inaxi. Samozřejmě, už tě čekám.“

Inax nastoupil do elevátoru a v mžiku stál v zasedací místnosti. Rozhlédl se. Tahle místnost ho vždy uchvátila. Strop byl podepřen několika úzkými sloupy, které nahoře přecházely v klenbu do které se opíraly svými šesti rameny. Stěny nebyly svislé, ale strmě klesaly pod úhlem 60 stupňů. S prohnutým stropem se stěny pojily mnoha žebry prostupujícími se navzájem jako vlákna velké pavučiny. Všechno bylo provedeno v materiálu kovově stříbrné barvy. Ale každé prázdné místo v odlehčení sloupů a ramen bylo vyplněno dřevem, které v celé místnosti skoro dýchalo. Žádný kámen ani sklo, jen dřevo a kov. Celkově to působilo velmi zvláštně.

Zatímco si Inax prohlížel místnost přistoupila k němu Anery s osobním lékařem. Inax ji pozdravil oficiálně gestem ruky.

„Posaď se.“ Ukázala Anery na křeslo u stolu. „Jaká byla cesta?“ Pokračovala Anery.

Inax se na Anery podíval. Na to, jak důležitou funkci zastávala vypadala velmi mladě. Měla vysokou sportovní postavu, skoro vyšší než Inax. A její ženskost podtrhovala pracovní kombinéza s hodností agenta. Vlasy přirozené tmavě oranžové barvy měla svázané do dlouhého copu. Jen některé kratší jí zakrývaly čelo až k hustému, také tmavě oranžovému, obočí. Nos měla malý a spolu se zelenýma očima dokresloval její zvláštní vůdčí rysy.

„Cesta byla normální.“ Odpověděl.

„Měla jsem na mysli zdravotní stav.“

„Typ B, s tím se nemusíš obtěžovat.“ Ujišťoval Inax.

„Já se na to podívám.“ Řekl lékař a namířil na Inaxe svůj přístroj. „Jestli se nepletu, tak minulý rok to byl typ A. Měl by jsi to cestování na nějakou dobu omezit.“ Namačkal na přístroji několik povelů a nechal ho pracovat.

„Co se to tady, prosím tě, děje?“ Otočil se Inax na Anery.

„K dnešku se přes nás přesunulo již několik kolonií a necelé dvě planety. Veškerá energie je soustředěná do přenosů a již skoro žádná nezbyvá na provoz stanice. Mimo provoz je většina elevátorů, stovky recyklovačů a kromě toho je zastavena dodávka energie do okolních stanic.“

„To by mělo stačit.“ Řekl lékař a uklidil svůj přístroj. „Ale nezapomeň co jsem ti řekl.“ Kývl na Anery a odešel.

„Tím nám vznikla spousta problémů.“ Pokračovala Anery. „Do toho ta tvoje záležitost. Nedostává se nám ani času ani personálu, ale mám připraven jeden tým, který se s tebou přepraví na OJ15b1.“

„A jaká je příčina?“

„Je to skoro jako epidemie. Několik citlivých ras zachytilo jakési anomálie a pro jistotu

se přesunulo do vzdálenějšího vesmíru. Když se to rozkřiklo, začala pohroma. Teď tu zbylo asi 20 poloprázdných planet. Nevíme, jak se udrží zbytky civilizace na nich životaschopné, ani nevíme, kdy se nám energie z přenosů zase vrátí.“

„A co rozbor gravitačních poměrů?“

„Zatím také nemáme, ale s tím si nedělej starosti. Za 5 hodin bude tým připravený k přenosu na OJ15b1. Během té doby tě seznámí se situací a připraví vybavení. Najdeš je ve skladu 47, nedaleko odtud.“

„Je to všechno?“ Zeptal se zvedající se Inax.

„Ano. Jsem ráda, že jsem se s tebou sešla osobně. Hodně štěstí.“ Popřála Anery.

„Děkuji.“ Řekl Inax a pozdravil opět oficiálním gestem ruky.

Inax dorazil ke skladu 47. Před vchodem stálo vozidlo zpola naplněné různým vybavením. A další stále přibývalo, jak ho několik robotů poslušně nakládalo. Muž kontrolující vybavení si Inaxe všiml.

„Á, pane Inaxi.“ Pozdravil.

„Nechť, pane.. „

„Herold, koordinátor mise.“ Usmál se Herold.

„Pane Herolde.“

„Velitel je ve skladu, již vás očekává.“

Inax našel velitele obklopeného půlkruhem lidí. Stáli před velkou obrazovkou na které se v pravidelném rytmu střídaly nákresy, plány, tabulky a schémata. Velitel jednotlivé obrazy komentoval a zároveň rozdával pokyny. Okolostojící příkyvovali dělající si poznámky na malé displeje.

Inax nechtěl vyrušovat a tak se potichu přesunul za skupinu a čekal až velitel skončí. Teprve ve chvíli, kdy se všichni rozešli, se postavil přímo před velitele.

„Nechť, pane Inaxi. Jsem velitel Codd.“

„Nechť, veliteli Codde.“

„Připravil jsem pro Vás detailní popis mise.“ Velitel podal Inaxovi malou bílou destičku.

„Budete-li mít nějaké otázky, můžete se kohokoliv zeptat, ale jedno si hned ujasníme. Víme že jste ve svém oboru nejlepší, ale byl bych rád, kdybyste se mými rozkazy do detailu řídil a nevnášel do nich svůj rozum. Mohlo by to misi ohrozit.“

„Rozumím veliteli.“ Odvětil Inax.

„Dobře. Vítejte v týmu pane Inaxi. V pokoji 5 si můžete misi a své příkazy v klidu přečíst. Prostudujte si taky příručku: základní postupy a vybavení pro jednotlivé mise. Za čtyři hodiny vyrážíme. Je to, myslím, dost času.“ Inax přikývl.

Za čtyři hodiny bylo vše připraveno. A celý tým i s vybavením cestoval do transportní místnosti. Během cesty se všichni účastníci mise Inaxovi představili. Tým tvořilo 6 členů. Dvě ženy a čtyři muži. Skoro na všech byly patrné známky stresu, výjimkou byl Inax a velitel Codd. Koordinátora mise Herolda již Inax znal. Janice, Edgar a Remi se mu představili cestou. Členové týmu pocházeli z různých ras, ale všichni určitě patřili k humanoidnímu typu. Jejich rasy, přemýšlel Inax, zřejmě patří do druhé kategorie prověřených, stejně jako většina humanoidních ras. Potvrzovalo to také vybavení, které měli pro misi připravené, jak zjistil z příručky. Nic úplně primitivního, ale také žádné

nadstandardy. Prostě to, co často používal sám.

Inax si všechny členy mise postupně prohlédl. Velitel Codd neměl tak vysokou postavu jako on, ale byl daleko mohutnější a svalnatější s tmavou pokožkou. Měl tmavé krátké vlasy, zapadlé a neustále přivřené oči s přímým pohledem. Edgar byl jeho opakem. Hubenější, vyšší s hodně světlou kůží, dlouhé blond vlasy, velké oči s těkavým pohledem, který prozrazoval jeho inteligenci. Ale oba měli společné to, že jejich chování vyjadřovalo jejich charakter, zatímco Herold byl nevýrazný. Měl hnědé vlasy s jednoduchým účesem a hnědé oči. Jediné, co na něm dominovalo byl dlouhý široký nos. Obě ženy v týmu se mohly pyšnit ženskou postavou, což se na vojenských misích moc často nestává. Proti Remi vypadala Janice křehce. Měla zasněný skelný pohled upřený do dálky a spíše středně vysokou mrštnou postavu a velmi tmavou pokožku. Jemný obličej s drobným nosem a velkýma očima rámovaly kudrnaté po ramena dlouhé světlé vlasy. Remi měla silnější postavu a hrubší rysy. Kulatý obličej se silnými rty a plochým nosem podtrhoval její silovou dispozici. Tmavé nakrátko ostříhané vlasy s modrým nádechem naznačovaly vojenskou disciplínu. Stejně tak působily i strohé účelové uniformy v šedé barvě, které všichni nosili.

Remi si všimla Inaxova zvědavého pohledu a trochu nervózně přerušila ticho. „Herolde, vzal jsi do vybavení taky IK-16?“ Zeptala se.

„Jistě.“ Odpověděl Herold.

„IK-16 je konvertor prostoru?“ Vyzvídal Inax.

„Ano, ničí se tím planety.“ Usmála se na něj Remi.

„Doufám, že to nebudeme potřebovat.“ Otočil se Inax na velitele.

„V to doufám taky.“ Opáčil mu velitel.

Tým dorazil na místo. Přenosová místnost, kterou chtěli použít, byla připravena pro nouzové případy, a tak se s chaosem, který vládl všude na stanici nestřetli, bylo tu jen několik pracovníků a robotů.

Velitel vystoupil z vozidla a demonstroval ostatním funkci ochranného štítu. „Na stanici se přeneseme i s vozidlem. Budeme dopraveni do hlavního doku. V okamžiku přiletu se aktivuje spektrální ochranné pole. Bude udržovat teplotu, tlak a dýchatelnou atmosféru. Poloměr pole je 5 metrů kolem vozidla. Dobře si ho prohlédněte.“ Velitel ukazoval nepatrný modrý proužek na podlaze. „Bez mého svolení jej neopouštějte. Nasadte si helmy. Ostatní rozkazy vám sdělím na místě, jinak se řiďte plánem mise.“

Herold ještě jednou letmo zkontroloval vybavení. Velitel počkal než bude tým připraven a potom přikázal počítači: „Zahájit přenos.“

„Přenos bude zahájen za 20 sekund.“ Začal odpočítávat počítač. „10 sekund.“ Edgar se rukou přidržel sedadla. „5 sekund... 3, 2, 1, Přenos j...“ Více nikdo v týmu nezaslechl, přenos v tu chvíli začal. Inax opět cestoval vesmírem a opět nemohl pozorovat jak se kolem řítí obrovské galaxie, zářící kvasary či barevné mlhoviny. Tentokrát ale mířili do periférií známého vesmíru a procestovali tak více než polovinu globálního vesmíru. Během 50 sekund byli na místě. Přenos skončil.

#

Vozidlo se i s týmem objevilo na požadovaném místě. Naskočil spektrální štít a interiér

vozidla zazářil červenou barvou.

„Do pytle, sakra.“ Začal nadávat Herold, když do něj narazila krabice s vybavením.

„Co se děje?“ Dožadovala se vysvětlení Janice.

„Chyť se, chyť se!“ Vykřikoval Edgar.

„Klid.“ Přikázal velitel. „Něčeho se držte.“

Ale to se již Herold vznášel prostorem, jak se prudce zbavoval vybavení, které se teď rozlétlo do všech stran. Inax ho ale zachytil dříve, než stačil proletět ochranným polem.

„Gravitace je v tahu.“ Komentovala situaci klidně Remi.

„V kontrolním mě ujišťovali, že gravitace bude v pořádku.“

„Klid, ticho.“ Přerušila velitele Janice. Pomalu se otáčela a se zavřenýma očima se snažila soustředit. „Jsou zde velice patrné časoprostorové anomálie.“

„Jaké přesně?“ Chtěl vědět velitel.

„Těžko říci, ale jsou opravdu hodně silné. Jejich zdroj se nachází v okruhu tři sta miliónů kilometrů a horizontu plus mínus deseti dnů.“

„Jejich možný zdroj?“

„Objekt typu černé díry nebo destrukce prostoru,“ řekla smutně Janice, „ale veliteli, vůbec si nejsem jistá.“ Dodala chvatně.

„Takže by jsme to klidně mohli být my. Zahrnu to do strategie mise. Edgare, stav stanice.“ Směřoval velitel příkaz na Edgara.

Edgar se přesunul k počítači ve vozidle a připojil se mentálně, ale své kroky komentoval. „Napojuju se na staniční počítač. Kontroluju škody. 80% stanice mimo provoz. Osvětlení ale zprovoznit můžu.“ Než dořekl, tak se světla v místnosti rozzářila. „Ochranné štíty poškozeny. Atmosféra je nedýchatelná. Gravitace je skoro na nule. I když je senzorový systém poškozenej, zdá se, že na stanici nikdo kromě nás není. Zásoby energie i vzduchu jsou dostatečné. Zjišťuju možnosti opravy gravitace. Bohužel téměř nulové. Většina opravářských robotů je poničená. Zřejmě bude nutné uvést gravitaci do chodu ručně.“

„Pokus se změnit atmosféru.“ Přikázal velitel.

„Atmosféra z větší části unikla trhlinami v trupu. Všechny dveře a atmosférické zábrany jsou otevřené. Můžu zkusit vzduchotěsně uzavřít některé koridory a zaplnit je vzduchem.“

„Zkus vytvořit alespoň cestu k místu kde je nutné opravit gravitaci.“

„Zkousím to. Počkejte chvíli.“

Velitel se otočil ke zbytku týmu. „Remi a Herold připraví vybavení na opravu a spolu s Janice a se mnou půjdou zapnout gravitaci. Inax a Edgar zůstanou ve voze.“ Remi přikývla a spolu s Heroldem se začala přehrabovat v nákladovém prostoru. Kromě helmy s interkomem, kterou měli všichni na hlavě, potřebovali ještě mobilní opravářský kufřík a grafické displeje. Remi jich vytáhla hned celý balík. Byly to poloprůhledné lehké plasty ve tvaru obdélníku s úchyty na připevnění k helmě.

Ne více než pět minut trvalo Edgarovi připravit cestu k poškozeným částem gravitačního generátoru. Těchto pět minut bylo vyplněno syčením pumpovaného vzduchu zaplňujícího místnost s vozidlem. Pak stačilo jen drobné kývnutí hlavou a velitel se bez zbytečných průtahů chopil vybavení a dal tak pokyn svému narychlo připravenému opravářskému týmu.

Spektrální štít se sklopil zatímco vozidlo opatrně přistálo na podlaze.

„Nejdůležitější je opravit tady ty části.“ Vysvětlil Edgar s pomocí elektronické mapy. „K Bateriím vede tahle cesta. Je tam přerušovaný přívod energie ke generátoru. Generátor sám je asi v pořádku, ale musíme ho před spuštěním zkontrolovat. K němu je vyznačena tady ta trasa. A po cestě je pár zničených senzorů, které je třeba opravit.“

„Dobře.“ Souhlasil velitel. „Janice a Herold půjdou zkontrolovat generátor a Remi půjde se mnou opravit baterie. Narazíte-li na poškozené senzory, pokuste se je opravit.“ Velitel si připnul displej k helmě. „Vyrážíme.“

Dveře se otevřely, jakmile k nim čtyřčlenný tým dorazil. Vzduch se ani trochu nezachvěl, cesta byla připravená.

Inax se opatrně odrazil od vozidla a začal sbírat v beztlízném stavu se vznášející náradí a balíčky, aniž by mu to velitel mizející v chodbě přikázal. „O jaké anomálii to Janice mluvila?“ Zeptal se zamyšleně Edgara.

Edgar soustředěně pracoval s počítačem a zřejmě prováděl nějaké opravy, kterých byl přes staniční počítač schopen, ale Inaxovi odpověděl. „Nejpravděpodobnější se zdá možnost, že by byla použita IK-16.“

„To jsem si myslel, ten váš mystický přístroj. Ale podle toho, co říkala Janice se může jednat o úplně něco jiného. Dokonce se to mohlo stát i v minulosti.“

„To je pravda. Ale naši povinností je zařadit tuto skutečnost do strategie mise.“ Edgar vážně pohlédl na Inaxe. „Na několika misích se mi již stalo, že časoprostorové anomálie nakonec znamenaly něco úplně jiného, ale vždy to bylo díky změně strategie.“

„Rozumím.“ Odpověděl Inax. Edgar kývl hlavou a vrátil se opět ke své práci.

Inax ale přeci jen úplně nerozuměl. Neměl takové schopnosti jako třeba Janice a nerozuměl jim ani teoreticky. Tyto věci šly úplně mimo jeho obor a mimo jeho mysl. Občas o nich diskutoval, hlavně na planetách které navštěvoval, ale nikdo mu nikdy nedokázal vědecky vysvětlit jejich podstatu.

„Edgare.“ Ozval se velitel interkomem. „Můžeš zkontrolovat funkci senzorů.“

„Už jsou v pořádku, co s nimi bylo?“

„Vůbec tam nebyli, musel jsem ze zásob vzít nové. Zřejmě tu ještě na něco narazíme. Až bude zapnuta gravitace chci okamžitě zjistit odpověď na to co se tady stalo.“ Konstatoval velitel.

„Můžu zatím zprovoznit část sensorového systému stanice a najít nějaké stopy.“ Nabídl se Edgar.

„Dobře, ale nezapomeň hlídat generátor, až budeme spouštět gravitaci.“

Interkom cvakl a oznámil tak přerušování spojení.

„Kolikrát již Janice předvíдалa nějakou anomálii?“ Navázal Inax svým obvyklým tónem na předcházející rozhovor.

„Několikrát. Nevím to přesně.“ Odpovídal trpělivě Edgar.

„A je to vždy stejné?“

„Je to zvláštní ale tentokrát to bylo trochu jiné.“ Zamyslel se Edgar. „Janice vždycky zjištěnou anomálii podrobně zkoumá a dlouho hledá každou deformaci, která by mohla ukazovat na zdroj anomálie. Teď ne. Vzdala to brzo.“ Edgar se otočil na Inaxe. „Ale má na to právo.“ Dodal vzápětí. „Nikdo, ani velitel nemá právo ji nutit do zkoumání anomálií.“

Inax souhlasně přikývl. Věděl dobře o co jde. Citlivost na časoprostorové anomálie je dar, ale skrývá v sobě nebezpečí. A příčina toho nebezpečí je přesně to co Inax nemůže pochopit. Tuší, že pochopením tohoto článku v celém řetězu úvah, spojí dva jemu pochopitelné světy v jeden celek. Celek, který se teď marně snaží prohlédnout. Podle toho, co zatím zjistil se zdá, že jedinec cítící přítomnost anomálie se stává její součástí. A pak příčina nebezpečí pro jedince je zároveň příčinnou anomálie. Obě se přitahují v prostoru a čase. Vyvolaný řetězec událostí se vždy zdá být náhodnou poslušností jevů, které ale naprosto přesně míří k jednomu cíli. Ke vzniku anomálie. Příčinnou pak je samotná příčina.

Citlivost na anomálie je podle všech Inaxovi dostupných informací genetického původu. V genech je také zapsán reflex okamžitě se od přítomnosti anomálie oprostít. Jedinec, který zakouší pocit přítomnosti anomálie prožívá také téměř nezvladatelnou paniku. Janice je profesionál a Inax musel uznat, že je zatraceně dobrá a dokáže se absolutně ovládat. Od někoho jako je Inax by to byla skutečně neslýchaná pochvala. Kdyby ovšem sám měl potřebu tuto pochvalu někomu sdělit. Co ale mohlo způsobit, že se Janice zrovna nyní od anomálie odpoutala. Na tohle otázku však nemohl odpovědět nikdo a nemohl předpokládat, že by sama Janice vylíčila své pocity, které hraničí s panikou.

„Zkusím zprovoznit ty senzory.“ Přerušil stávající ticho Edgar. „Zdá se, že vnitřní senzory jsou z poloviny zničený, ale zůstává dost energie na provoz vnějších.“

„Jakého druhu jsou tedy škody?“ Chtěl vědět Inax stále ještě sbírající vybavení.

„To se nedá pomocí vnějších senzorů dost dobře zjistit, ale kolem stanice je hodně trosek. Vypadá to na výbuch uvnitř nebo na povrchu stanice.“

„A co ztracené senzory?“

„Na to vysvětlení nemám. Ale zajímavé je, že kolem jsou i trosky nepocházející ze stanice. A nedaleko stanice zachytily senzory těleso, které se zdá celistvé.“ Edgar zkřivil obličej v neurčitý výraz. „Sakra, to je nějaká loď a zdá se, že...“ Ale větu nedokončil.

Stanice se zachvěla. Ohlušující rána prolétla místností. Všechny volně uložené věci ve vozidle se zvedly a prudce narazily do stěny. Kdyby se byl Inax zrovna neopřel o okraje vozu stojícího na podlaze asi by ho otřes stanice nijak nepostihl, ale takhle byl vržen proti zdi, stejně jako jiné předměty. Jenom vozidlo se nehnulo ani o centimetr a pevně drželo na podlaze.

Silné chvění a skřípění přešlo v nahodilé otřesy doprovázené neurčitým vzdáleným hlukem. Osvětlení několikrát zablikalo a zhaslo. „Jsi v pořádku?“ Volal na Inaxe Edgar, který zůstal bezpečně ve voze.

„Ano.“ Pronesl Inax směrem k červeně zářícímu interiéru vozu. Poletoval však přitom od stěny ke stěně. „Co se stalo?“

„Někdo na nás vystřelil. Musím zkontrolovat tým.“

V tu chvíli ucítil Inax znatelný závan větru. „Trup je porušen, ztrácíme atmosféru.“ Zavolal na Edgara. Ten neváhal a s pomocí počítače začal zjišťovat stav.

Zároveň se z interkomu ozval velitel. „Edgare. Koridor u generátoru gravitace je porušen.“ Překřikoval silný pískavý hluk. „Ztratil jsem Remi z dohledu. Zkus s tím něco udělat, ale rychle.“

„Už na tom pracuju.“ Reagoval Edgar. „Remi, ozvy se!“ Křičel do interkomu, ale z něho

se vycházelo jen nepříjemné kvílení proudícího vzduchu a skoro neslyšitelné přerývané dýchání.“ Edgar zavřel oči. Mentální spojení s počítačem vyžadovalo dokonalé soustředění. Inax to znal. Sám dost často tímto způsobem s počítačem pracoval.

Světla se rozzářila. Edgar otevřel oči a zkontroloval stav. Hned je ale zase zavřel a opět se pustil do hledání.

Trvalo velmi dlouho, než Edgar opět promluvil. „Našel jsem Remi.“ Křikl do interkomu. „Vysálo jí to do boční chodby. Posílám souřadnice.“ Na okamžik se odmlčel. „Uzavírám tam všechny vzduchotěsné dveře, ale někde je poškození neutěsnitelné. Snad není tak velké, aby jí znemožnilo návrat.“

„Jdu pro ní.“ Ohlásil velitel.

Edgar zatajil dech a čekal.

„A co zbytek týmu?“ Připomněl mu Inax.

Na to Edgar bez váhání reagoval zapnutím interkom. „Janice, Herolde.“ Zkoušel to. „Jak jste na tom?“

„Dobře.“ Ozvalo se z interkomu. „Co se stalo?“

„Asi nás někdo napadnul.“ Vysvětlil Edgar. „Zatím čekejte na místě.“

Ticho. Bylo stejné ticho jako před výbuchem, ale přesto mnohem zřetelnější. Takové ticho jako je všude ve vesmíru, jako je všude ve vzduchoprázdnu. A to bylo všude kolem dokola jen tenké nitky koridorů a chodeb naplněných vzduchem spojovaly život na této stanici.

Edgar, znatelně nervózní, pokukoval po interkomu a prohlížel elektronickou mapu. Čekal na jedinou zprávu.

„Remi je v pořádku.“ Ozval se velitel.

Při těchto slovech si Edgar viditelně oddechl. „Jak jsme na tom s atmosférou?“ Zjišťoval.

„Ztratili jsme trochu tlak, ale ještě to jde. Většina koridorů se vzduchem je v pořádku.“ Odpověděl Edgar.

„Chci přesně vědět co se stalo.“ Vyžadoval velitel.

„V blízkosti stanice je něco co vypadá jako vesmírná loď a podle všeho na nás právě vystřelila.“ Vysvětloval Edgar.

„Proveď potřebná protiopatření.“

„Na to nemám dost zdrojů.“ Edgar zběžně prolístoval několik seznamů. „Stanice není ve stavu ve kterém by se mohla bránit.“

„Dobře, vracíme se. Zbytku týmu, vraťte se k vozidlu.“

„Rozkaz.“ Odpověděl mnohohlasně interkom.

„Zkus se mezitím spojit s tou loď. A hlavně hlídej všechnu jejich aktivitu.“ Interkom cvakl a ukončil tak relaci mezi Edgarem a velitelem.

V několika okamžicích se tým opět sešel. Velitel nenápadně každého prohlédl. Edgar naopak vrhl pohled pouze na Remi a zkoumavě ji prohlédl od hlavy až k patě. Remi vypadala v pořádku a jako důkaz toho zvedla palec pravé ruky.

„Situace?“ Velitel si touto otázkou vynutil Edgarovu pozornost.

Všichni se v očekávání na Edgara otočili. „Stále stejná.“ Odvětil. „Ta loď neodpovídá. Ale rozhodně se chystá k dalšímu útoku.“

„A máš nějaké návrhy?“

„Nic mě nenapadá.“

„Mě stačí jen volný výhled na tu loď a dokážu jí eliminovat.“ Pronesla klidně Remi.

Velitel se na ní otočil a zvedl obočí. „Jak?“

„Ve vybavení mám ruční baterii, tu můžu napojit na IK-16. Když budu mít volný výhled, klidně tu loď odstřelím ručně.“

Janice se po tomto prohlášení otřásla, což neuniklo velitelově pozornosti. Naopak na Edgarově tváři vyvolalo toto rozhodnutí neznatelný úsměv.

„Dobře. Jdeme na to.“ Souhlasil váhavě velitel. „Remi, připrav si nádobíčko. Edgare, najdi nejlepší pozici.“

Narychlo připravená akce se rozběhla. Remi chvatně prohledala hromadu vybavení a vedle vozidla se brzy začaly vznášet dvě rozměrné krabice.

Edgar také nezaostával. Ponořen ve spěšně sestavených schématech současného stavu stanice vybíral nejlepší místo pro uskutečnění odsouhlaseného plánu. A když se konečně vynořil z elektronického bludiště dat měl již uloženu cestu i místo na jednom mobilním displeji.

„Kajuta 42 má zničenou stěnu, můžeš odtud přímo vidět jejich loď.“ Ukazoval displej Remi, která si ho prohlížela jen koutkem oka. „Když si vezmeš spektrální štít dostaneš se tam během minuty.“ Na displeji se zvýraznila navržená cesta.

Herold se připojil k Remi aby jí pomohl s přípravou potřebného vybavení. Remi se ale netvářila moc nadšeně a jednou dokonce Herolda odstrčila. A to právě ve chvíli, kdy začal vybalovat dvoumetrovou IK-16.

Baterii si Remi vzala na záda jako batoh a IK-16 si přehodila přes rameno. A i když oboje dohromady muselo vážit přes padesát kilogramů, nezdálo se, že by jí to nějak výrazně snížilo pohyblivost. Vzala od Edgara displej, připnula ho na helmu a hbitě se odrazila od rámu vozu.

„Při průchodu chodbou si dej pozor,“ radil jí Edgar, “protože než se dostaneš ke vchodu do kajuty 42, tak vypustím vzduch. Nezapomeň si zapnout spektrální štít. A zkus to trochu urychlit, za chvíli tu máme další výbuch.“

Remi přikývla a vyklouzla z místnosti. Mikrokamera v její přilbě snímala velkou část prostoru před ní, takže všichni mohli na displeji sledovat co dělá. A sledovali to s údivem. Remi se v beztlázném stavu pohybovala neuvěřitelně rychle a přesně. Za chvíli už byla u průchodu do chodby, kde zapnula spektrální štít. A zatímco se snažila dostat do kajuty 42 začal Edgar s odsáváním atmosféry.

Dorazila na místo. Opatrně se přiblížila k napolo otevřeným a zablokovaným dveřím. Nahlédla dovnitř. Kajuta, nebo spíše její zbytky, byly ohořelé a pokroucené. Spálená podlaha byla na mnoha místech roztrhaná a zvlněná jako hladina rozbouřeného moře. To bylo vše co z kajuty zbylo. Protější a jedna boční stěna chyběla a umožňovali tak výhled do téměř absolutní čtyřkelvinové černě vesmíru.

Remi se opatrně přesunula nad propast. Naklonila se přes okraj podlahy a zjistila, že stojí na dně obrovského kráteru, který se zakusoval do stanice. Podvědomě couvla. Mohutnost kráteru působila ohromujícím dojmem i na displeji. Remi se ale rychle vzpamatovala.

Shodila IK-16 z ramene a rozevřela jeho stativ, který pomocí stabilizátoru fixovala k podlaze. Pak z baterie na zádech vytáhla tři tlusté dráty, zapojila je do IK-16 a nechala ji nabíjet.

Mezitím si v zaměřovači hledala cíl. Pouhým okem ho nemohla spatřit, ale elektronika a digitální zoom jí pomohli nepřátelskou loď lokalizovat. Mikrokamera nesnímala co Remi skrz zaměřovač vidí a tak byla v tuto chvíli jediná, která věděla po čem se chystá střílet.

Kontrolka nabíjení zhasla a Remi zkušenými pohyby nastavila potřebný výkon a několik dalších parametrů. „Jsem připravená.“ Oznámila přes interkom.

„Dobře, spusť to.“ Rozkázal jí velitel.

Remi ještě jednou zkontrolovala cíl v zaměřovači a aktivovala IK-16. Kontrolka palby několikrát zablikala a zhasla. Naprosto tiše bez záblesku nebo jiného efektu. Jen ve směru výstřelu se hvězdné pozadí nepatrně rozvlnilo. Z podlahy začala stoupat pára jak ohřátá zbraň sublinovala tenoučkou vrstvou ledu. V té chvíli ozářilo kajutu jasné modré světlo následované několika krátkými otřesy stanice.

„A je to.“ Konstatovala Remi.

„Dobrá práce. Můžeš se vrátit.“ Chválil jí velitel.

#

„Edgare, chci přesně vědět co se děje okolo stanice.“ Rozkázal velitel. „Cokoli podezřelého.“

„Rozkaz.“ Potvrdil Edgar.

„Další věc je gravitace.“ Pokračoval velitel. „Baterie jsme s Remi stihli opravit. Takže co zbývá?“

„Nic. Můžu to zapnout.“ Odpověděl Edgar. „Ale potřebuju někoho aby hlídal generátor.“

„Takže já a Janice tam jdeme. A až se vrátí Remi, můžeme to zapnout.“ Velitel si rukou promnul čelo. „Jo a potom, pokud se nic nestane, okamžitě začneme s opravami stanice. Herold, Inax a Remi začnou systematicky prohledávat paluby a zkompletují sensorový systém. Zbytek rozhodne Edgar.“

„Dobře. Rozkaz.“ Ozvala se směsice souhlasů.

„Tak jdeme.“ Dokončil velitel a s Janice v patách opustili místnost.

Remi se s odcházející dvojicí setkala ve dveřích. Po několika pochvalných slovech, které dostala od velitele, se přesunula k vozu a začala pečlivě skládat IK-16. Inax se stejně jako ostatní pustil do připravování nejdůležitějšího vybavení na průzkum stanice.

Podle příručky, kterou si Inax prostudoval ještě na Dysaru 12, měl do vybavení zahrnout interkom, mobilní displej, mikrokameru a svítilnu, helmu, stabilizátor, spektrální štít a takzvanou klopsu, tedy klokaní kapsu.

Standardně vybavená helma, kterou měl na hlavě, postrádala pouze mobilní displej. Vzal si tedy jeden z balíčků, ležícího vedle Edgara a přidal ho na helmu. Stabilizátor, který mu podal Herold, si připnul na zápěstí. Spektrální štít musel oželet. V tuto chvíli byly k dispozici pouze dva. Jeden namontovaný ve vozidle a druhý, pohotovostní, před chvílí použila Remi.

Zbývala už jen klopa. Byla to soustava několika kapes a pouzder, která se připínala na

vestu. Nemusel ji dlouho hledat. Byla schovaná pod sedadlem spolu s pohotovostními skafandry. Pečlivě si ji připnul samosvornými zpětnými klipsami a do vhodné kapsy uložil opravářský kufřík.

Vybavení měl připravené a teď čekal na spuštění gravitace. Herold a Remi stále ještě probírali nástroje v nákladním prostoru. Nepřipravili si jen to co on, občas přidali něco navíc. Prováděli to rychle a s naprostou přirozeností. Hlavně Remi, která si počínala velice sebejistě a často a s chutí předváděla Heroldovi, kterému vytkla každou jeho neznalost.

„Dobře.“ Ozval se velitel Codd. „Edgare, generátor se zdá v pořádku. Zkus to nahodit.“

Edgar se otočil na tým. „Radši se připoutejte, kdyby se něco stalo.“ Remi, Herold a Inax poslechlí a usadili se do vozu. Edgar počkal, až si všichni zapnou pás, potom se znovu otočil k počítači.

Hned po veliteli měl nejvyšší hodnot Edgar a i když neuděloval rozkazy všichni ho poslouchali. Poslouchali by ho i kdyby neměl vůbec žádnou hodnot. Jak se Inax domníval. Při podobných misích to byl právě on, kdo jim hlídal záda. A jeho záznamy dokazovaly, že je skutečně ostříleným veteránem. Dokonce i velitel ho dost často poslouchal. Edgar mu sice nedával rozkazy, pouze návrhy, kterými se však vždy řídil. Ale jen a jen na veliteli nakonec ležela odpovědnost za své rozhodnutí. To byla právě věc, která v záznamech nebyla, ale kterou Inax přečetl mezi řádky. Edgar měl s rozhodováním problémy a to i přes všechny svoje zkušenosti.

Zatímco Inax přemýšlel gravitace pomalu začala nabírat na síle a tlačila ho do sedadla. Na krátký okamžik prostorové dezorientace Inaxe napadlo, jestli náhodou nestojí s vozidlem na stropě nebo na stěně, ale za prvé místnost svým vzhledem jasně dokazovala svou orientaci a za druhé stabilizátory vozidla byly automatické a navigovaly vozidlo správně, tedy na podlahu.

Za pár minut byla gravitace již skoro na správné úrovni. A celou tu dobu všichni, kromě Edgara trpělivě vyčkávali, než se gravitace ustálí. Inax přesně nevěděl, co Edgar dělá, jelikož svou práci tentokrát nekomentoval, ale předpokládal, že hlídá stav generátoru a integritu stanice, aby se pod vlastní vahou nezhroutila.

„Gravitace je stabilní.“ Konstatoval Edgar.

Na to Herold a Remi čekali, odepnuli si pás, odzkoušeli gravitaci několika pohyby a vyrazili na kontrolu stanice následování Inaxem.

Před vchodem do místnosti se rozdělili, aby prohledali větší část stanice. Edgar jim naplánoval trasy a úkoly a zobrazil je na mobilní displej. K prohledání toho nebylo málo. 4 patra obytných bloků, více než 30 pater zásobovacích skladů, 15 pater výpočetní techniky, asi 60 pater energetických akumulátorů a dvakrát 4 patra strojové sekce. Oni stáli uprostřed strojové sekce v pohotovostní místnosti. Ve skutečnosti však byla většina stanice nedostupná. Nejdůležitější bylo prohledat a uvést do provozu strojovou sekci, prohledat obytné bloky a pátrat po příčinách nynějšího stavu.

Osamocení Inax vkročil do dlouhé chodby. Její vzhled mu nic známého nepřipomínal. Obecně se tvrdilo, že perihelní stanice jsou architektonické skvosty, ale tohle nečekal. Zatímco pohotovostní místnost byla čistě praktická a svým vzhledem ho vůbec nezaujala, chodba kterou procházel byla unikátní. Stěny se při pohledu do perspektivně se zužující

chodby kaskádovitě proplétaly do, jakoby letmo modelovaného, stropu. Zdroje světla rozmístěné asymetricky na stropě vrhaly na stěny stíny a dodávaly jim prostorovost. Podlaha byla rovnoměrně osvětlená a dokreslovala celkový vzhled svým hlubokým vzorkem kterým spojovala asymetrii stěn a vyvolávala dojem, jakoby ta asymetrie konečně dávala smysl, ale teprve až když člověk došel na místo, kde mohl vzorek rozpoznat. Chodba byla zřejmě navržena tak, aby působila komplexním dojmem, ale přitom byla prosta detailů.

Při pozorování chodby se Inax dostal k místu, kde bylo třeba vyměnit senzor. A skutečně. Senzor tam chyběl. Ve stěně, asi ve výšce 2 metrů, byl panel uzlového rozvodu se šterbinou pro hlavičku senzoru. Inax sáhl do pouzdra pro opravářský kufřík a vyňal z něj nepatrný asi 8 milimetrů široký a 20 milimetrů dlouhý předmět ve tvaru klínu. Nedržel ho v prstech, ale ve speciálních kleštích. Zasunul senzor shora do šterbiny a stiskl kleště. Senzor s neslyšným cvaknutím zapadl na své místo.

Inax sklídl kufřík a chystal se k odchodu, když si všiml nepatrných škrábanců na stěně. Část chodby, kterou již prošel vypadala nepoškozeně. Stejně tak velká část strojové sekce. Tyhle škrábance nebyly způsobeny výbuchem, nebo útoky na stanici. Podíval se bliž a důkladně prohledal stěnu, ale nenašel žádné další. Prostě ve výšce asi jednoho a půl metru byly dva škrábance vzdálené od sebe 40 centimetrů. Začínal chápat co se tu stalo i když nevěděl proč. Útoky na stanici a chybějící senzory byly určitě jen začátkem toho co měli zjistit. Podíval se na podlahu, ale nic nenašel. Podlaha byla daleko tvrdší než stěna a navíc s hlubokým vzorkem.

Podle plánu měl Inax prohledat zbytek chodby a několik místností s technikou. Většinou ale zjistil, že stroje jsou v pořádku. Problém byl s jemnou technikou a kabelovými svazky, které zmizely. Celé metry vodičů a páteřních spojů byly odstraněny nebo vytrhány ze spojových kanálů. Teď již nebylo pochyb o tom, že na stanici došlo k něčemu co by se dalo nazvat rabováním. To co bylo cenné nebo použitelné zmizelo a naopak co se zdálo bezcenné nebo to bylo moc velké, to tu zůstalo prakticky nepoškozené.

„Dochází nám zásoby.“ Promluvil Edgar do interkomu. „Poškození je větší než se zdálo. Musím poupravit plán.“

„Dobře.“ Ozval se velitel. „Uprav to podle potřeby. Já a Janice už máme hotovou údržbu generátoru, můžeš nám připravit individuální plán.“ Velitel se na chvíli odmlčel a pak pokračoval. „Celému týmu, na opravy máme asi 5 hodin. Pokud to nestihnete, tak opravy přerušte, ale musíme dodržet časový rozvrh, takže za 3 hodiny bude porada v pohotovostní místnosti, tedy u vozidla.“

Velitel zavřel interkom.

Vedle Inaxe se objevili dva roboti s dlouhými kabely.

„Zkus zapojit tyhle kabely Inaxi.“ Požádal Edgar interkomem. „Jen to nejdůležitější mezi uzly 18, 19 a 20. Je to dost důležitý páteřní rozvod. Jakmile to doděláš dojde podle plánu do skladu 191. Zkusíme tam najít nějaké náhradní díly a syntetizovat důležité součásti, ale hlavně roboty.“

„Dobře.“ Odpověděl Inax a dal se do práce.

Podánilo se mu spojit požadované uzly. Přístrojem rychle zkontroloval jejich funkčnost a kabel uložil do spojového kanálu. Pak se podle plánu vydal do skladu 191.

Sklad 191 byl prázdný. Inax vstoupil do rozlehlé haly následován vlastní ozvěnou. Velitel Codd stál uprostřed volného prostranství s bezradnou Remi po boku.

„To se mi jen zdá.“ Zaúpěla Remi. „Mám z toho špatný pocit. Ta stanice je...“ Zaváhala. „...Podivná.“

„Rozhodně se tu něco stalo, ale nemusíš to dramatizovat.“ Požádal autoritativním hlasem velitel. „Edgare, jak to vidíš?“ Otázal se interkomem.

„Musíme trochu máknout.“ Ozvalo se v odpověď. „Na stanici není jediný sklad se zásobami a pulz energie je pro nás a tím spíš pro naši misi nepostradatelný. Stanice musí nabrat aspoň 20% energetických zásob. A to znamená spoustu toho opravit. Jenže bez robotů je to obtížný a bez zásob skoro nemožný.“

„A nynější zásoby energie?“

„Veliteli, stávající zásoby nám nestačí ani na cestu zpátky. A navíc. Tahle stanice umírá. Nebude schopna přispřístí pulz energie zachytit a možná ten pulz ani nevydrží.“

„Takže?“

„Závod s časem veliteli. Začneme rozebírat nepotřebné části stanice. Každý kdo může musí vyrábět kopírovací roboty. A roboti pak namnoží sami sebe. Zároveň musíme vyrobit roboty pro dopravu a získávání materiálů a ty taky nechat kopírovat. Pak teprve se můžeme pustit do složitějších věcí, jako jsou roboti opraváři a tak podobně.“

„Kolik je na to času?“

„Něco přes dvě hodiny. Plány na výrobu už máte, nástroje a dostupné součástky jsou už na cestě.“

Do místnosti rychle vplulo několik robotů s nákladem nejrůznějších úlomků a drátů i celých kusů všeho možného z nepotřebných strojů a zařízení stanice. Roboti svůj náklad vysypali a zase zmizeli.

„Tak do práce.“ Popíchl velitel váhající Remi a kývl zároveň i na Inaxe.

Inax kývl hlavou na znamení, že rozumí, jako to ostatně dělal vždy i když věděl, že potvrdit rozkaz by měl jinak. Na svém mobilním displeji si prohlédl postup výroby. Stačil mu jediný pohled, aby si jej přesně zapamatoval. Bez váhání se dal do práce.

Postupně vyhledával všechny potřebné díly a v hlavě si bleskově promýšlel jejich možné použití. Stačilo mu jen několik pohybů aby se dostal do stavu naprostého soustředění na rychlou a přesnou práci. Postupně získával zručnost a dovolil si ještě přidat na rychlosti. Vzal potřebnou součástku, změnil její tvar ve strukturátoru, umístil ji do připraveného krytu, vzal jinou a tak dál a stále rychleji.

Remi vzhledla od své práce aby prohodila něco s velitelem, ale všimla si Inaxe, který už vyrobil několik kopírovacích robotů, kteří mu pomáhali v další výrobě. Velitel si všiml jejího udiveného výrazu a otočil se tam, kam se dívala. Oba zůstali s údivem a uznáním zírat na jeho přesnou a rychlou práci.

„To je fofr.“ Přerušila ticho Remi.

„Už chápu proč je ve svém oboru nejlepší.“ Dodal velitel.

„Takový lidi by měli posílat na mise místo toho byrokrata Herolda.“ Pronesla Remi s důrazem na slovo byrokrat.

„Nech toho Remi.“ Napomenul ji ostře velitel, protože poznal, kam chce rozhovor zavést.

„Mysli si o Heroldovi co chceš, ale nesmí to ovlivnit tvoje schopnosti.“ Řekl již mírnějším tónem. „A teď zpátky do práce, ať stihneme vyrobit to co máme v plánu.“

„Rozkaz.“ Poslechla Remi.

I když byl maximálně soustředěn na svou práci, Inax zaslechl o čem se baví. Zdálo se, že Remi a velitel spolu měli jakousi roztržku ohledně Herolda, koordinátora mise. Zmírnil tempo své práce a začal uvažovat: Koordinátor mise - byrokrat, úředník, který je přítomen na každé vojenské akci a je přidělován ke každému týmu. Vzhledem k povaze vojenských operací, které nepatří do soukromé sféry, musí být v každém týmu člověk, který dohlíží na průběh mise, dodržování zákona a před každou misí shání potřebný materiál, zásoby, stroje, zbraně a zařízení. Každý koordinátor má určitou specializaci, která se hodí na určitou misi, aby byli vůbec nějak prospěšní, ale stejně jsou to jen úředníci.

Ze zamýšlení ho vytrhla Janice, která vstoupila do místnosti. Zdála se být trochu neklidná, ale velitel si toho nevšímal a jen ukázal na hromadu, která teď již připomínala rozhrabané smetí. Janice se poslušně pustila do práce.

Inax opět trochu zrychlil a naprosto se soustředil. Podle seznamu vyrobil už 5 kopírovacích robotů a s jejich pomocí ještě mnohonásobně zvýšil svou rychlost. Inaxovy schopnosti tak také snížily časový pres ve kterém se tým nacházel.

Ale i tak stále zbývalo obrovské množství oprav o jejichž rozsahu měl představu jen Edgar. Zatím všichni plnili plán který Edgar občas pozměnil. Nyní se připojil i Herold a skladiště začalo opět pomalu plnit svou funkci.

Čas se pomalu krátil, ale stanice slyšitelně ožila. Rozběhlo se několik hlučných stojů a hukot testovaných baterií dokreslil všem známé zvuky fungující stanice.

Chvatná činnost celého týmu neustávala i když byla viditelně méně hektická. Počty robotů se blížily stovce a rychlost s jako se množily stoupala geometrickou řadou. Skladiště se hemžilo různými druhy robotů a materiál ze všech koutů stanice se v kvantech objevoval a mizel.

„Tak.“ Ozval se náhle Edgar. „Myslím, že roboti už to zvládnou. Můžete si orazit.“ Jeho hlas zněl vesele.

„Není to brzy, říkal jsi že to bude těsně.“ Zeptal se trochu podezřívavě velitel.

„Stihli jste to nějak rychle.“ Vysvětloval Edgar. „Máme teď docela slušnou rezervu.“

„Fajn.“ Velitel si pohybem ruky vyžádal pozornost. „Určitě nejsem sám koho dráždí nezodpovězené otázky o stanici.“ Na souhlas nečekal. „Vrátíme se tedy do pohotovostní místnosti a pokusíme se je na poradě zodpovědět.“

#

Sešli se podle rozkazu v pohotovostní místnosti. Obklopili vozidlo ve kterém seděl Edgar bez přestání koordinující činnost robotů a průběh oprav. Co se bude na poradě probírat bylo jasné. Méně jasné však bylo, zda se doberou odpovědí na všechny otázky, nad kterými usilovně hloubaly. Inax své odpovědi již měl a zbývalo mu jen konfrontovat je s názory ostatních.

„Co tady dělala ta loď, která na nás začala útočit?“ Spustila zostra Remi. „Není přece normální aby někdo zaútočil na lokální stanici.“

Velitel, který se až do této chvíle o něčem dohadoval s Edgarem se chopil slova. „Tohle ale není úplně běžná lokální stanice. Leží přece v planetární soustavě a to je rarita.“

„Zní to jako důvod tuhle stanici napadnout.“ Náhodila Remi cynicky. „Nikdy jsem neslyšela, že by lokální, nebo jakákoli jiná stanice byla kdy napadena. A navíc podobným způsobem.“

„Já taky ne.“ Souhlasil Herold. „Jak já to chápu, ta loď tady prostě čekala. A ve chvíli, kdy jsme se objevili začala střílet.“

„A nebo prostě střílela pořád. Jen jsme se objevili v nevhodnou dobu.“ Remi to řekla tak, aby šlo poznat, že Heroldovým názorem naprosto pohrdá, ale Inax s ní souhlasil.

„Je to mnohem pravděpodobnější.“

„Jenže to znamená, že cílem jsme nebyli my.“ Promluvila Janice tichým hlasem jakoby zdálky.

„Přesně.“ Souhlasil velitel a zkoumavě si Janice prohlédl. Bylo na ní poznat, že je trochu mimo realitu a jen s obtížemi přemáhá silné emoce. „Znamená to, že tím, že jsme zničili tu loď jsme se zachránili, ale její útok nemusel být veden proti nám.“

„A tak není nutné použít IK-16 znova.“ Dodal Inax.

Heroldův výraz tváře dával jasně najevo, že nerozumí. „Copak je vůbec možné, aby jediná loď dokázala zničit stanici?“

„Jsou jenom dvě možnosti.“ Začal vysvětlovat velitel. „Museli stanici infiltrovat. Jedině zevnitř je možné odpojit staniční obranu. A buď se sem dostali lodí, kterou ovšem někdo musel vpustit a nebo se sem transportovali.“ Velitel se zamyšleně otočil na Edgara. „Edgare, hlídej všeskeré možné přenosy. Nechci riskovat další invazi.“

„Rozkaz.“ Potvrdil Edgar, ale ani na chvíli se neotočil od počítače. Zdál se teď trochu nervózní. Každou chvíli bral do ruky různé displeje a hromádku, která ležela vedle něho si rozmístil kolem sebe a tak měl stav všech přístrojů stále na očích.

„Taky by mě zajímalo...“ Začal velitel.

„Sakra!“ Vykřikl Edgar. „Naléhavá situace.“

„Co se děje?“

„Není čas. Běžte podle plánu. Zbytek vám vysvětlím cestou.“

Velitel nemeškal a ukazováním vybral Remi a Inaxe a rozběhl se na chodbu. Bylo to jedno z těch rychlých instinktivních rozhodnutí. Velitel neměl ani ponětí co se děje, ale vybral nejschopnější členy týmu a věděl, že s nikým dalším by pravděpodobnost úspěchu nevyšel.

Remi a Inax velitele bez zaváhání následovali. Stejně tak, jak on už si ohodnotil jejich schopnosti, oni už důvěřovali veliteli natolik aby po boku s ním vyrazili do neznáma.

„U deflečního tunelu A8 vypadly všechny záložní reflexní desky.“ Začal interkom. „Musíte alespoň jednu opravit do pulzu jinak stanice vylítne do vzduchu. Potřebný materiál už je na cestě.“ Jakmile Edgar dokončil vysvětlování situace, prohnal se kolem běžící trojice robot s nákladem. Vznášel se několik centimetrů na podlahou pomocí stabilizátoru, bezhluchně proklouzl kolem a za chvíli zmizel z dohledu.

Všichni tři sledovali plán cesty a během chvíle proběhli několik chodeb a místností, spustili se pomocí stabilizátoru o několik pater a opět proběhli chodbou. Ještě dvě výtahové

šachty tentokrát směrem nahoru.

Do pulzu už zbývalo jen něco málo přes 4 minuty.

Všichni se zastavili u vchodu do malé místnosti s několika ovládacími pulty a s nápadným modrým žebříkem procházejícím místností od podlahy ke stropu. Žebřík spojoval dvě šachty umístěné naproti sobě. Velitel ukázal na strop a pokynul hlavou. Remi nemeškala a s pomocí stabilizátoru se mrštně protáhla otvorem. Pak pokynul Inaxovi a sám se za ním protáhl kruhovým otvorem.

Dlouhá šachta se před šplhající trojicí zužovala ve vzdálený svítící kroužek. Ale sama nebyla úplně tmavá. Mnoho bodových zdrojů zářících tlumenou indigovou modří stoupalo v řadách podél žebříku.

Úzká šachta a vliv stabilizačního pole způsobil, že se Inaxovi zdálo jakoby nešplhal vertikálně, ale horizontálně. Když pak opatrně vyklouzl ze šachty nemohl se krátký okamžik zbavit pocitu, že stojí na stěně. Brzy se však zorientoval a to kde teď stál nazval podlahou.

Byla to podlaha rozměrné kulové místnosti s poloměrem přesahujícím 10 metrů, jen podlaha, kde stáli, byla rovná čtvercová a zapuštěná 2 metry pod úroveň okolí. Když se na ní postavili všichni tři, skoro se do vymezeného prostoru nevešli. Celý povrch byl pokryt drobnými krystalky, které odrážely v duhovém spektru světlo ze svítlen umístěných na konstrukci ve středu místnosti. Do středu také mířilo několik kruhových tunelů ústících v jedné polovině kulové plochy.

Během chvíle, co se Inax rozhlížel, se z konstrukce ve středu spustil žebřík. Velitel se ho zachytil a začal na něj šplhat. Remi a Inax se po chvíli přidali. Celá konstrukce držela na třech nosících kruhového průřezu s průměrem 40 centimetrů, které vedly rovnoběžně ke středu kulové místnosti přímo naproti tunelům. Od stěny místnosti až po konstrukci uprostřed se mezi nosníky táhla soustava válcových prvků určená k přeměně energie.

Všichni už vyšplhali na část konstrukce s plošinou. Tam kde stáli byl jakýsi můstek a těsně vedle nich ležel robot s materiálem. Inax si prohlédl tunely ústící do místnosti. Skutečně byly všechny vychýleny tak, aby mířil do středu, kde byla na konci dlouhé složité kostry umístěna půlkulová deska s matným červeným povrchem. Za deskou pokračovala uvnitř kostry řada stejně červených přepážek různých tvarů. Inaxovi se vybavila podobnost se soustavou optických čoček. Následovaly těžko popsatelné válcové prvky a za nimi 4 tmavé kruhové desky, nad kterými stály.

Plán cesty byl na displeji vystřídán popisem oprav. Museli zprovoznit mechanismus alespoň jedné reflexní desky. Inax se na něj pozorně zahleděl a okamžitě pochopil jeho funkci. Byl z bezpečnostních důvodů skutečně jednoduchý, žádné stabilizátory ani gravitační ložiska, všechno bylo mechanické. Jedna z desek byla napevno přichycena ke konstrukci. Zbýlé tři byly otočné a uchycené v kolejnici. Každá z těchto desek měla vlastní pohon, který zajišťoval hydraulický motor. A do základní pozice vracel desku kovový pásek pracující jako pružina. Skoro by řekl, že takový systém je bezporuchový, nebýt toho, že právě poruchu měl.

Všichni se sklonili k mechanismu a začali hledat závadu. První na co se soustředili, byly pružiny. Všechny desky byly vychýleny a zdálo se jakoby pružiny nemohly přetlačit píсты

hydraulických motorů. Velitel natáhl ruku k mechanismu a zkusil zatlačit píst. Ten se ale bez odporu zasunul a hydraulická kapalina vytekla pojistným ventilem do nádoby vedle, ze které byla okamžitě odsáta.

Totéž udělal s ostatními dvěma hydraulickými motory, ale všechny pružiny zůstaly na původních místech. Velitel odemkl závěr pružiny, vyndal ji a zkusil ji narovnat. Nešlo to. Ze všech pružin teď byly ohnuté tvrzené pásy, které, jestli někdy bývaly pružinami, se teď takovým způsobem nedaly použít.

Velitel se zvedl a promluvil do interkomu: „Už víme v čem je chyba Edgare.“

„Poslouchám.“ Ozval se Edgar z interkomu.

„Pružiny, které vrací desky do základní polohy jsou nepoužitelné. Zdá se jakoby ztvrdly.“

„To je divný.“

„Nevím, jestli budeme schopni vyrobit potřebnou slitinu.“ Pokračoval velitel. „Napadlo mě, že můžeme desky otočit ručně a tenhle deflekční tunel nevyužít.“

„Myslím, že se bez něho obejdeme.“ Souhlasil Edgar.

Velitel nečekal a otočil všechny desky o 90 stupňů na doraz. Pak ukázal na žebřík a poslal Remi a Inaxe dolů. Sebral tři bývalé pružiny a přiložil je na hromadu materiálu stojícího vedle.

„Hotovo.“ Pronesl do interkomu. Vzápětí se robot s nákladem zvedl a zamířil k šachtě v podlaze.

Postupně všichni opustili podivný kulový prostor. Nad velitelem, který šel poslední se tiše uzavřel poklop.

„Kolik zbývá času?“ Zeptala se Remi zatímco hbitě sešplhala na podlahu.

„Méně než minuta.“ Zněla velitelova odpověď.

Sdělená doba uběhla překvapivě rychle. V okamžiku, kdy velitel stanul vedle Inaxe a Remi se stanice otrásla. Pulz energie brázdil prostor a vytvářel přitom mohutné gravitační vlny. Každá část zničené stanice v tomto příboji úpěla. K tomu se přidalo bzučení rozbíhajících se akumulátorů. A dříve než pulz dosáhl maxima projelo stanicí několik silných nepřírozených otřesů.

Vzduch se ale ani nepohnul a po těchto záchvěvech se třes stanice se pomalu uklidnil. Hluk však stále sílil jak postupně nabíhaly různé stroje. Ve vzduchu začal být cítit pach statické elektřiny a energie která procházela kolem a která byla téměř hmatatelná. Stanice jako houba nasávala energii póry na svém povrchu a vedla ukořistěnou životní sílu do akumulátorů. Bzučení pak utichlo a dalo tím najevo, že pulz energie skončil a nadto, že proběhl úspěšně. Stanice doplnila svou zásobu energie.

Znovu se všichni sešli v pohotovostní místnosti. Ze všech viditelně spadl stres způsobený problémy se stanicí, která se po silné dávce energie vzbudila z kómatu a začala spolupracovat.

Porada měla pokračovat dál. Se začátkem se čekalo na velitele, který společně s Edgarem dokončoval její přípravu. Se ve středu místnosti několikrát zablikala rotující duhová kostka, ohlašující začátek porady. Všichni se podvědomě rozestoupili.

„Můžeme začít.“ Prohlásil velitel, když se na místě kostky, objevil prostorový obraz stanice. Stanice se zvolna natáčela a nabízela pohled ze všech stran. Dříve naprosto hladký

půl-elipsoid byl teď poset krátery různých velikostí. Tímto zohavením trpěla hlavně jedna z polovin stanice. „Než se pustíme do popisu škod,“ pokračoval velitel, „mám tu několik důležitých informací.“ Odmlčel se aby si na svém displeji vyvolal nějaký seznam. „Můžeme počítat s tím, že vojenskou pomoc nedostaneme. V kritickém případě musíme použít nejsilnějších prostředků.“ Velitel pozvedl oči a podíval se na členy týmu, zda rozumějí. Pak pokračoval. „Naopak nám sem pošlou náhradní díly, materiál a podobně. Do příštího pulzu, tedy do pěti hodin by měla být stanice naprosto provozuschopná. Opravy jsou zatím stále jen na nás, dokud nebudeme mít přesné informace o zdejší situaci. To je asi tak vše.“

„Co se poškození týče,“ převzal slovo Edgar, „můžeme ho, jak jste si asi všimli, rozdělit do dvou druhů. A to na vnější a vnitřní. Zatímco vnější je způsobený silnými detonacemi blízko povrchu, vnitřní se dá popsat asi jako rabování. Co způsobilo detonaci blízko povrchu zatím nevím, ale je jasné, že šlo o silné exploze s účinným poloměrem asi 200 metrů. Těchto zásahů jsem na stanici napočítal 34. Automatika pak odsála všechny, jako prevence proti výbuchu.“ Edgar přerušil svůj výklad a chvíli mentálně pracoval s počítačem. Během jeho výkladu se obraz stanice otáčel a zvyrazňovala se místa s poškozením. „Teď je na řadě to zajímavější, teda vnitřní poškození.“ Navázal Edgar a počkal, než se obraz stanice změnil a plynule přejde v její průřez. „Chybí: senzory, paměťové bloky, vodiče, některé jemné přístroje a všechny zásoby ze skladů 150 - 250. Tím pádem přestala fungovat gravitace, automatický a počítačový systém a štíty.“ Opět udělal pauzu než dodal. „A protože databanky nefungují, nevíme přesně co se tu stalo. To je, myslím, vše z poškození.“

„Ještě jedna malá drobnost.“ Začal Inax. „Pod jedním senzorem jsem našel dvě malé rýhy.“

„A víš co je mohlo způsobit.“ Velitel šel hned k věci.

„Podle mě to byl obyčejný žebřík.“

„Cože.“ Nechtěl věřit Herold. „A co to tedy znamená.“

Inax sice nechtěl předkládat svou teorii dokud si nebude jistý, ale nakonec přeci jen to byla teorie nejpravděpodobnější. „Na stanici se někdo dostal, pro nás zatím neznámým způsobem a rozebral spoustu zařízení. Zničil kabelové spoje a počítače a sebral vše co se dalo. Včetně senzorů. Stanice tak postupně vypověděla službu.“

„A ten žebřík?“ Chtěl vědět Herold.

„Já už to myslím chápu.“ Zapojil se Edgar. „Jestli potřebovali žebřík, pak také ještě fungovala gravitace a proto je pravděpodobné, že někdo stanici skutečně infiltroval.“

„A co se stalo s posádkou?“ Přidala se Remi.

„Vůbec nevím.“ Odpověděl Edgar. „Jisté je, že na stanici nikdo není. Ani údržba, ani pan...“ Zarazil se a vzpomínal si na jméno.

„Geler“ Doplnil ho Inax.

„Správně.“

„Ale jak se sem tak snadno dostali.“ Spustil zase Herold.

„To je to co pořád nevíme a co nedokážeme zodpovědět.“ Sdělil klidně Inax a všiml si přitom rozčilení, které se Remi při těchto Heroldových slovech zračilo ve tváři. „Na to můžu odpovědět až když se dostanu na planetu.“

„Na to je ještě brzy.“ Prohlásil velitel. Inax se chtěl ohradit, ale Remi ho nepustila ke

slovu.

„Takže po tom rabování se chtěli stanice zbavit.“ Řekla „Jenže proč se jim to nepodařilo.“

„Nějaká automatika furt ještě fungovala a zabránila výbuchu uvnitř stanice.“ Vysvětlil Edgar. „Ale jestli narážíš na to, proč nepoužili jiné účinnější zbraně, tak to nevím.“

Velitel nastavil něco na displeji a pronesl: „No ještě nám tu něco zbývá. Jde o...“ Ale nedořekl, protože tentokrát ho přerušila Janice, která do této chvíle vůbec nepromluvila.

„Ticho.“ Vyžádala si a s křečovitým výrazem v obličejí se zvedla a mírně rozpráhla ruce. „Další silná časoprostorová anomálie.“ Pronesla slabým hlasem. „Zdroj je ve vzdálenosti asi 300 milionů kilometrů a horizontu plus mínus 7 hodin.“

Edgar se otočil k Janice. „Tomu nerozumím. Jestli je to ta samá anomálii jako předtím, jak to že se nesnížila vzdálenost, když jsme už IK-16 použili.“

„Dokážeš vnímat časoprostorové anomálie?“ Zeptala se uštěpačně Janice.

„Ne, ale...“

„Tak mě nepřerušuj. Je to moje práce a já jsem zodpovědná za prezentaci toho, co vnímám.“ Janice zavřela oči a opět se soustředila. „A navíc.“ Dodala po chvíli mírným tónem. „Určitě to není ta samá anomálie, ale má stejný zdroj.“

V nastalém tichu Janice hledala nejvhodnější polohu a směr. Přecházela pomalu přes místnost a přitom se čas od času pootočila. Došla až ke stěně, kde se zastavila. Několikrát sevřela prsty v pěst a natočila dlaně před sebe.

Chvíli stála bez hnutí, než promluvila. „Jde určitě o stejný zdroj. Možná jsou to odezvy použití IK-16. Jsou tu sice nepřesnosti, ale jinak síla a deformace souhlasí.“ Ještě chvíli se snažila zachytit anomálii, než zavrtěla hlavou a probrala se. „Myslím, že víc už nezjistím. Omlouvám se, ale ta anomálii prošla celým prostorem, nedokázala jsem zjistit směr ani druh. Snad příště.“

„Nevadí Janice.“ Promluvil k ní velitel. „Nám to zatím stačí. A pokud všichni souhlasí, přejdu k dalšímu, poslednímu bodu porady.“ Nezdřžoval velitel průběh. „Posledním bodem je selhání funkce v deflekčním tunelu A8. Myslím, že všichni ještě nevědí co se stalo a proto popíšu situaci.“ Velitel rychle a stroze vylíčil škody a průběh oprav v deflekčním tunelu a na konec výkladu dodal: „Žádnou teorii zatím nemám, ale Edgar provedl zkoušku těch pružin, tak se možná dovíme něco víc.“

Edgar kývl hlavou a převzal slovo. „Ty pružiny rozhodně nejsou originální. Jsou z jiných kovů a mají jiný poměr ostatních prvků. Původně pružily, ale díky působení teploty a záření v deflekčním tunelu se změnila krystalická struktura a podíl uhlíku. Odhaduju, že mohly vydržet 4 až 5 pulzů. A když jsem hydraulickým motorem pootočil všechna zrcadla, pružiny se ohnuly a zůstaly tak. Jenže kdo a proč je vyměnil, skutečně nevím.“

„A ostatní deflekční tunely?“ Chtěl vědět velitel.

„Ty co jsme použili jsou v pořádku. Jak jsou na tom ostatní zjistím až tam pošlu roboty. Zrcadla pro jistotu vychylovat nebudu.“

„Nemá někdo nějakou reálnou teorii?“ Zeptal se velitel směrem k týmu. Ale nikdo nereagoval. „To znamená, že jsme probrali všechno. Teď si dejte půl hodiny pauzu a potom se hlase tady, dostanete další rozkazy. To už by nám snad měla dorazit zásilka materiálu. A

pak nás bude čekat tvrdá a dlouhá práce. Rozchod.“ Rozkázal velitel a pokusil se usmát. Členové týmu mu úsměv oplátili a po jednom zmizeli v chodbě.

V místnosti zůstali velitel Codd a Edgar, kteří seděli ve vozidle a Inax, který se, jak se zdálo, odejít nechystal a místo toho zamířil k vozidlu.

Velitel si ho všiml a stále ještě s úsměvem na tváři se zeptal: „Vy nejste unavený?“

„Ne.“ Odpověděl stroze Inax. „Myslím, že bych se měl vydat na planetu.“

„Kdy?“

„Teď.“

„To nepřipadá v úvahu.“ Pronesl zvýšeným hlasem velitel a úsměv z jeho tváře se vytratil.

„Já myslím, že je ta pravá doba.“ Nedal se Inax. „Potřebujeme zjistit co nejvíce informací o té rase než něco podniknou, protože už určitě vědí, že tady jsme. Zničili jsme jejich loď.“

„Ale nemáme dost energie a navíc potřebujeme každou pomoc při opravách stanice.“ Trval na svém velitel.

„Moje práce je dole na planetě, ne na stanici. Nějakou energii určitě máme. Já s ní dokáži hospodařit.“

„To je pravda.“ Vmísil se do hovoru Edgar. „Všechnu energii co máme, na opravy nevyužijeme.“

Velitel se zlostně podíval na Edgara. Chvilí mlčel než se rozhodl. „Tak dobře. Je to vaše práce. Doufám, že jste nepřecenil své síly.“

„Mou silou je můj nepřítel.“ Pronesl sterilním hlasem Inax a kývl hlavou směrem k veliteli.

„A na kterou z těch dvou planet chcete přenést?“ Zeptal se Edgar.

„To je jedno. Někde se začít musí.“ Rozhodl Inax a pohlédl na velitele. Ten jen obrátil oči v sloup a pokrčil rameny.

„Máme jen geodetická data nutná k transportu.“ Informoval Edgar.

„To nevádí. Dokáží se rychle zorientovat.“ Uzavřel rozhovor Inax.

#

Černo provázející přenos se pomalu rozplývalo v ostrých světlech a disonance nahradila dosavadní ticho. Inax zamrkal aby se zbavil posledních známek přenosu. Příroda zdejší krajiny útočila ze všech stran. Nadýchl se a molekulární filtr v jeho krku samočinně transformoval tamní vzduch na jemu snesitelný. Ale i tak cítil stovky neznámých vůní. Hvězda této soustavy pražila do zdejší vegetace, která o to více sytila vzduch svým nezaměnitelným aroma.

Barvy a tvary, ač byli fantaskní, jasně naznačovaly, že jde skutečně o místní vegetaci. Bylo zde něco co připomínalo stromy, keře a květiny, ale i rostliny, které svým tvarem nic nepřipomínaly a ani nenaznačovaly z kolika jedinců se jejich pletenec může skládat. Inax se opět nadýchl. Začínal pocíťovat zvláštní emoce. Ty emoce, z těch několika, které byl chopen vnímat a které pocíťoval vždy na nové planetě. Na novém světě, či v nové civilizaci.

Nechtěl si tyto pocity nechat ujít. Chtěl je prožít naplno. Tyto okamžiky byly smyslem jeho práce a proto se opět zhluboka nadechl a dál si prohlížel ty úžasné výjevy tohoto světa.

Dlouho vstřebával místo kde stál, ale také se zahleděl do dále. Zjistil že stojí na stráni nad širokým údolím a otvírá se mu výhled do okolí a na protější úpatí vysoké hory. Vegetace nebyla jen zelená, i když ta převládala, ale hýřila různými barvami. Dole v údolí se táhl široký pruh tmavě červené barvy, která tu byla hned po zelené nejhojnější. Ale to co Inaxe zaujalo nejvíce byla obloha. Neměla typickou modrou barvu, ale žlutou. Žlutou barvu ve všech odstínech. Přesně v nadhlavníku by se dala považovat za blankytnou a nad horizontem bledla. Nebe bylo bez mráčku což způsobovalo, že nebeská klenba vypadala ještě bizarněji.

Úchvatná nebyla jen vegetace, celý úžasný dojem podtrhovalo hemžení neejroztodivnějších tvorů. Někteří z nich vypadali docela nebezpečně. Ale i to k celému obrazu patřilo. Inax byl vycvičen aby byl schopen přežít ve všech možných terénech a v různých civilizacích. Žádná příroda na žádné planetě není ráj ve vesmíru. Je třeba ji akceptovat takovou jaká je a přizpůsobit se jí. Zjistil také, že daleko nebezpečnější než příroda a než všechny organismy planety mohou být inteligentní bytosti, které na ní žijí. Inaxovi ale stačilo několik okamžiků aby se ve zdejším prostředí začal chovat přirozeně a pohybovat se bezpečně.

Udělal tedy několik nejistých kroků a zkusil jak na to bude reagovat okolí. Zjistil že základní instinkty těchto tvorů jsou stejné jako jinde a od té chvíle se začal pohybovat sebestjistě. Popošel dál od husté vegetace aby měl lepší výhled do krajiny. Musel najít nějakou civilizaci. Nebylo třeba aby se nějak maskoval nebo schovával. Byl si skoro jist, že ho očekávají.

Pozorně si prohlížel údolí a zároveň přemýšlel na jakou civilizaci asi narazí. Společnost kterou hledal zřejmě uměla cestovat vesmírem. Bylo proto pravděpodobné, že žije v civilizovaném prostředí, tedy ve městech. Opak, společnost žijící v původní přírodě, je velmi vzácný. Ve vesmíru je jen několik humanoidních ras schopných cestovat vesmírem a žijících v souladu s přírodou. Pro tato společenství se ustálil výraz přírodní civilizace.

Ze zamyšlení vytrhl Inaxe tmavý bod dole v údolí na rozhraní zeleného moře a tmavě červeného pruhu. Pomalu se pohyboval hlouběji do temné červeně. Bystrý zrak Inaxovi prozradil, že jde o živého tvora pohybujícího se po dvou. Ale z této vzdálenosti bylo nemožné zjistit o koho přesně jde a co v tuto chvíli dělá.

Opět změnil polohu aby měl na bytost hluboko v údolí lepší výhled. Nechtěl ji ztratit z očí, protože doufal, že by ho mohla dovést až k nějaké civilizaci. Ale v té skoro jednoduše červeně šel tmavý bod dobře vidět. Inax se proto rozhodl prohledat blízké okolí, aby měl jistotu, že se neobjeví na nějakém nevhodném místě nebo že blízko nejsou stopy civilizace nebo cesta a občas zkontrolovat tmavý bod.

Prolezl několik křovin aby zjistil, že v okolí skutečně nic zajímavého není a navíc i to, že pohybovat se tímto terénem je velice namáhavé. Ze své myšlenky zkontroloval tmavý bod dole v údolí. Ten již pokročil hluboko do červeného pruhu. Inax si ve své přesné paměti ověřil původní polohu a zjistil že bod se pohybuje v téměř rovné přímce. Provedl interpolaci aby určil kam asi sledovaný objekt dorazí. Jeho cílem by mohlo být úpatí protější hory. V místě, kde se tmavě červený pruh ztrácel v hustém zeleném porostu.

Rozhodl se sestoupit do údolí a jít po stopě bytosti, kterou považoval za představitele

inteligentního druhu této planety. Zároveň se mentálně spojil s počítačem na stanici aby zjistil stav energie, kterou může pro svou misi spotřebovat. Musel také odhadnout poměr spotřeby energie a snížení časové tísně. Nakonec se rozhodl, že energie využitá na jeho přesuny po okolí by za ušetřený čas nestála a proto začal sestupovat z kopce po svých.

Prodírat se křovím bylo opravdu náročné. Hlavně při sestupování. Inax se snažil vyvarovat všem zraněním a zbytečným škrábancům a proto postupoval velice pomalu. Každou chvíli vyplašil hejno drobných tvorů. Tito tvorové okupovali každé křoví a při sebemenším otřesu se vznesli a výhruzně hučeli. Povrch navíc začal být kamenitý a pod každým krokem se kameny o kus sesuly. Naštěstí bylo okolo mnoho stromů kterých se mohl přidržet. Inax u jednoho z těchto stromů zastavil a pohlédl do koruny. Stromy se tyčily do výše téměř čtyřiceti metrů. Navíc se v korunách hustě proplétaly a tvořily skoro neproniknutelnou střechu. Možná že jednotlivé stromy byly ve výšce dokonce srostlé.

Inax zapnul stabilizátor a lehce se vyšvihl na strom. Mohl se teď snadno vyhnout nebezpečným křovinám dole. Ale ani ve větvích stromů nebylo úplně bezpečno. Na některých z nich parazitovaly trnité popínavé rostliny, jiné zase poskytovaly útočiště tvorům, kteří vzdáleně připomínali ptáky. Příroda tu byla opravdu velice bohatá a rozmanitá.

Asi v polovině sestupu, v místě kde byl docela ucházející rozhled, se zastavil. Z menšího úhlu se tmavý bod hůře hledal, ale Inax předpokládal v jakém místě se asi nachází a také ho tam našel. Zdálo se, že zbytek cesty dolů nebude již tak namáhavý a proto se bezpečně usadil na jedné větvi a ještě jednou si vychutnal pohled na údolí.

Na obloze zahlédl kroužit několik ptákům podobných tvorů. Ti vykreslili na obloze několik kruhů a vzápětí se vrhli k zemi. Provedli nízký nálet a se svou právě ulovenou kořistí usedli na blízké stromy. Dva z nich si to ale namířili přímo k Inaxovi. Bez ostychu usedli k němu na větev a začali hodovat. Inax této příležitosti využil a podrobně si oba tvory prohlédl.

Bez bližšího zkoumání si nemohl být jist, ale pravděpodobně šlo skutečně o ptáky. Skoro metr vysoká těla obou tvorů byla pokryta uhlazeným modrým peřím. Jasně modrou protkávala zlatavá kresba od hlavy až k ocasním letkám. Ty byly dlouhé splývaly ve větru a zakončovala je rudá skvrna. Lesknoucí se zlatá kresba začínala po stranách zobáku se stejnou barvou. Oči byly natočeny dopředu, čímž umožňovaly svému majiteli prostorové vidění. A navíc způsobovali, že obličej těchto stvoření se velice podobal lidskému. Elegantnímu vzhledu také dopomáhala ozdobná šošolka na hlavě.

Nejvíce ale Inaxe zaujalo chování a zručnost obou stvoření. Jedním silným pařátem se drželi větve a druhým si za pomoci zobáku porcovali svou svačinku. Čas od času vydali několik skřeků na které reagovali vzájemnou činností. Asi šlo o způsob komunikace.

Několik minut Inax dál pozoroval oba zvláštní ptáky. Napadlo ho, jako už několikrát na podobných planetách, že vědecká expedice zkoumající zdejší přírodu by asi byla záslušnější práce, než ta jakou tu má za úkol provést on. Oba tvorové mezitím spořádali svou kořist a nyní si navzájem pročišťovali peří a věnovali pramalou pozornost zkoumavému pohledu svému spolusedícímu na větvi.

Inax se zahleděl opět do údolí. Tmavý bod už se mu úplně ztratil z dohledu. Zvedl se na větvi a opět ladnými skoky vyrazil na cestu aniž přitom vyrušil zajímavé tvory, kteří si dál

nerušeně pročišťovaly peří.

Na dno údolí zbýval asi jen kilometr. Stromy postupně řídly a na úbočí kopce za začaly objevovat nízké traviny. Inax sestoupil na zem a odpojil stabilizátor. I ten má nějakou energetickou spotřebu, ale naštěstí pracuje na auto reakčním principu, takže jeho celková spotřeba je nepatrná. Chvilí byla stráž strmá, ale pomalu se srovnala a přešla volně ve dno údolí. Ve své paměti si Inax přesně vybavil nejbližší místo, kde by měl najít stopy bytosti, kterou chtěl následovat. Rozhlédl se po okolí a vyrazil směrem, který si určil.

Na čisté obloze zahlédl opět kroužit místní představitele ptáků. Vědecká expedice, přemýšlel Inax, na tuhle planetu hned tak nedorazí. Určitě ne dřív, než dodělám svou práci. Navíc, já sám bych se takové expedice stejně účastnit nemohl. Na zkoumání a řazení zdejší fauny a flory nemám znalosti a kromě toho moje práce vyžaduje vyšší stupeň prověření. Nikdy bych nedostal povolení mrhat svou kvalifikací.

Během svého přemýšlení urazil Inax již slušný kus cesty a travina, po které šel, se několikrát změnila. Půda začala být měkčí a okolo přibývaly barevné květiny. A mimo jiné také květiny zvláštních tvarů o kterých se dalo pochybovat, že stále ještě patří do říše rostlin. Rostly přichycené na opuštěných kamenech. Měly tvar seschlého smotaného listu, z jehož středu klíčila dlouhá tyčka s bílým, bledě modrým nebo purpurovým květem na konci.

U jednoho podobného kamene narazil Inax na první stopy. Nebyly moc zřetelné, tráva se od doby co tudy někdo šel již narovnal. Ale hlína byla viditelně deformovaná do tvaru stopy boty se vzorkem na podrážce. Inax po těch stopách vyrazil. Na své cestě se dvakrát vyhnul místům, které pokládal za nebezpečné a jednou se pozorně rozhlédl, aby zjistil, zda ho někdo nesleduje. Ale kromě známých ptáků na obloze nic nepřirozeného nespátřil.

Teď se nacházel v místech, kde tmavý bod spatřil poprvé. Odtud se bytost vydala do tmavě červeného pruhu táhnoucího se napříč údolím. Rozhraní mezi zelenou travinou a tmavou červení bylo stejně tak ostré z blízka jako předtím z dále. Inax poklekl na zem a prozkoumal červený povrch detailně. V několika vrstvách tu ležely červené asi jeden centimetr velké oblázky. Inax vzal jeden do prstů a potěžkal ho. Vážil o mnoho méně než kámen stejné velikosti a z jedné strany měl kruhový otvor. Prozkoumal ještě několik dalších, ale kromě nepatrného rozdílu ve velikosti a tvaru se nelišily. Položil oblázky zpátky na místo a vyrazil dál za bytostí, kterou sledoval.

Pohyb po červených oblázcích byl nečekaně pohodlný a tichý. Během chvilky přešel zbytek údolí a dorazil na konec oblázkového pole pod úpatí vysoké hory, kterou viděl z protějšího úbočí. Terén se tu začínal zvedat a z pod zeleně vyrůstaly holé skály.

Inax vyšplhal na jeden vyšší převis, prolezl křovím a za ním objevil cestu. Nebo spíš úzkou kamenitou pěšinku. Pěšina vedla mezi křovinami, balvany a špičatými skalními útesy a zároveň pomalu stoupala do svahu. Stopa kterou sledoval se na tomto povrchu ztratila. Směr, kam bytost mířila se tedy přesně určit nedal, ale Inaxovi bylo zřejmé, kam se má vydat. Vyrazil ve směru, ve kterém se lesní cesta mírně zvedala po úbočí.

Pěšina se proplétala mezi obrovskými balvany, vyhýbala se statným stromům, prostupovala hustým houštím a stále zvolna šplhala do svahu. Vegetace se pomalu měnila. Jak přibývalo stromů, stával se vzduch v jejich stínech vlhčí a na kamenech se objevoval

mech, zároveň se ztratily husté keře a houštiny. Hvězda, která dospěla po žluté obloze právě do zenitu, se často ztrácelo za korunami a větvemi. Podél pěšiny chvílemi zurčely pramínky vody. Vyvěraly kdesi ve stínech mohutných kmenů a vždy několik metrů lemovaly cestičku, než se stočily a zase zmizely. Mizela také různost stromů, začal převládat jeden druh, který zhoustl natolik, že vytvořil les.

Inax rázným krokem zdolával pěšinu, která se tu a tam začala stáčet do svahu a občas strmě stoupala nebo naopak klesala. Často se vyhýbala roklinám a nebo stržím. V některých místech opisovala skalní římsy nebezpečně blízko hlubokých srázů a překonávala stále častěji odhalené skalní výstupy. Tato místa také umožňovala Inaxovi omezený, ale přece jen výhled, který byl celou dobu zastíněn stromy.

Přes jednu hlubokou strž vedla úzká dřevěná lávka ze které byl neopakovatelný rozhled. V jejím středu se Inax zastavil a poprvé ucítil slabý závan větru. Také si všiml, že na blankytně žluté obloze se objevilo několik bílých mračných šmouh.

Na dně strže se mezi šedými špičatými skalami třpytil potůček, který o kus dál v mnoha kaskádách padal do zalesněné kotliny. V husté zeleni lesů se topily i okolní kopce a údolí ve všech směrech až k horizontu.

I nejbližší stromy v kotlině vypadaly z dálky jako modely a na protějšcích kopcích se již slily v jednodolnou vrstvu porušenou jen tu a tam několika mýtinami nebo holými skalními výběžky, které se jako tesáky prokusovaly lesní zelení. A těsně u horizontu, zčásti schovaná za hřebenem a od tmavě zelené špatně rozpoznatelná, kazila jednodolnost černá skvrna. Její téměř neznatelné kontury naznačovaly, že jde asi o obrysy staveb nebo podivných přírodních útvarů. Inax ale nepochyboval, že to co vidí je část civilizace. K této domněnce ho vedly jeho letité zkušenosti. Zároveň si byl vědom obrovské vzdálenosti ve které se tato civilizace od něho nachází.

Začal zvažovat možnost transportu ke vzdálené civilizaci. Další pátrání zde, vlastně ztratilo smysl. Jeho rozhodování ale přerušily kroky. Podíval se směrem k jejich zdroji. Po pěšině se zvolna blížila malá postava humanoida v hnědé kapuci a zeleném plášti.

Inax hbitě, ale ne zbrkle opustil lávku. A stanul v těsné blízkosti tvora v kápi.

„Vítej cizince.“ Pronesla bytost svým jazykem v místním nářečí a doprovodila slova několika pohyby rukou, při kterých plášť volně přehozený přes ramena tiše zašustil. Inaxovi jeho znalost zdejších jazyků stačila na to aby vyřčené větě porozuměl. Ale zda se domluví musel teprve zjistit.

„Děkuji za přivítání.“ Zkusil Inax zareagovat a slovní projev také doplnil pohyby rukou, které byly nezbytnou součástí jazyka.

„Rádo se stalo.“ Proneslo stvoření a zdálo se, že Inaxovi porozumělo bez problémů. Ten už v tuto chvíli zvažoval další postup. Měl již dost informací na to, aby se vyvaroval zbytečným chybám. Rozhodl se vyčkávat.

Postava pod pláštěm dlouho mlčela, až si nakonec shrnula svou hnědou kápi na temeno hlavy a odhalila tak svou tvář. Nad vysokým čelem pokrýval hlavu mechově hustý, hnědý porost. Oči, nos a ústa byly posazeny nízko těsně nad širokou bradou.

Bytost se usmála a pronesla ochotným hlasem: „Nemohu pro vás něco udělat?“

„Potřebuji hovořit s některým vyšším zástupcem vaší hierarchie.“

„Samozřejmě.“ Dostalo se Inaxovi v odpověď. „Prosím, následujte mě.“ Postava ukázala rukou a ladným krokem vyrazila po pěšině. Inax se otočil za vlajícím pláštěm a jal se následovat svého průvodce.

Cesta se protahovala. Hvězda již po obloze notně pokročila a pěšina vedla stále do kopce. Bytost, kterou Inax následoval, se pohybovala velice rychle. Inaxovi ale tato rychlost vyhovovala. Měl ještě dost sil a hlavně dost času, aby si všechno pořádně promyslel.

Věděl, že nemůže nikomu ze zdejších obyvatel věřit, ale měl pocit, a jeho průvodce ho v tom utvrzoval, že se stal součástí nějaké rozehrané hry. Odvozoval z toho, že pochopí-li tu hru včas, nehrozí mu nebezpečí. Každopádně tak jako tak hodlá dodržet standardní postupy.

Konečně dorazili na místo. Vykořčili z lesa a zůstali stát na okraji nevelké zelné louky plné barevných květů v jejímž středu se jako stříbrné zrcadlo leskla hladina oválného jezírka. Všude kolem něho stály domy nebo spíš chýše, zřejmě zbudované ze dřeva. A mezi chýšemi se po kamením vyložených cestách procházely malé postavy v podobných pláštích jako měl Inaxův průvodce.

Na protější straně přes jezírko rostly různobarevné květiny úhledně zarovnané do políček vedle nichž se na zelených travinách páslo několik dlouhokrkých zvířat.

Inaxův doprovod zamířil k největší chýši uprostřed louky a zastavil se před vchodem na poměrně rozlehlém prostranství vyloženém kameny. Chýše měla půlkulovitý tvar. Vypadala jako vydlabaná z nějakého velkého kusu dřeva. Vchod do chýše byla jen kruhová díra krytá kusem vlající látky a vlevo od vchodu stál velký asi metr vysoký bizarně vyhlížející předmět připomínající ulitu. Přes otvor této ulity byla vertikálně natažena lesklá struna.

Ve chvíli, kdy se Inax rozhodl si podivnou ulitu prohlédnout z blízka se látka kryjící vchod do chýše rozhrnula a na kameny vstoupila postava v plášti s jednoduchým oblekem bez kápě. Obličej měla hustě porostlý kaštanovými vousy. Z této záplavy hnědí vystupovaly jen podivně fosforeskující zelené oči.

„Cizince.“ Pronesla postava směrem k Inaxovi. Toto jediné slovo bylo proneseno se vznešeností a pýchou, která ale, jak Inax poznal, měla skrývat tisíce nezodpovězených otázek. Bytost kterou měl před sebou byla velice inteligentní, ale musela hrát roli, která jí nesedla nebo se kterou nesouhlasila.

„Je mi líto, že musíte čekat.“ Pokračovala postava. „Snad to nebude dlouho trvat.“ V okamžiku, kdy dořekla tuto větu se na louce objevil stín.

Ve výšce nad jejich hlavami se tiše vznášel malý stroj, který začal pomalu klesat, až měkce dosedl na kamennou plochu před vchodem. Nízký s oblými, leč málo aerodynamickými tvary vzdáleně připomínal vozidlo. V dvoumístném interiéru seděl pilot, který několika pohyby svůj stroj zastavil a seskočil na zem těsně před Inaxem.

Pilot měl trochu vyšší postavu, než jiní Wenové, které Inax viděl. Měl také ostřejší rysy, ale jinak se od ostatních moc nelišil. Nevěděl, jestli to způsobuje jejich strohé stejnobarevné oblečení a pláště nebo to, že není uvyklý jejich vzhledu, ale všichni mu připadali podobní.

„Vítejte Inaxi.“ Pozdravil pilot. „Tímto vás oficiálně vítám na Wenu. Jmenuji se Kerekino.“

„Je mi potěšením.“ Odpověděl Inax slušně naprosto sterilním hlasem. Nedal na sobě znát, že je skutečně překvapen a že si v tuto chvíli v hlavě promýšlí několik věcí najednou.

„Jsem pověřen dopravit vás ke královně.“ Pilot udělal krok stranou a letmo pohladil vozidlo rukou. „Můžete nastoupit.“

Inax neváhal a přikročil k vozidlu. Už si totiž promyslel, zda je to bezpečné. Věděl, že je manipulován a proto nepředpokládal nějaké další nebezpečí. I když stále ještě nezjistil, o co se jedná.

Kerekino se usadil u řízení. Inax podrobně sledoval všechny jeho pohyby a pak přesně zopakoval způsob nastupování. Měl ale přesto trochu problémy vtěsnat se do malého prostoru, který nebyl určen pro jeho postavu.

„Tak můžeme startovat.“ Kerekino provedl rychle několik gest a uchopil každou rukou jednu páku. Zvláštní dopravní prostředek, který je měl dopravit na zatím neurčité místo se zachvěl a tiše začal stoupat. Malou vesničku i s jejími obyvateli nechali pod sebou.

Kerekino bravurně vozidlo otočil a vyrazil podél východní strany hory nad oceán zeleně.

#

Krajina, ač byla hluboko pod nimi, ubíhala závratnou rychlostí. Letěli vzduchem jako šíp. A i když interiér nebyl zakrytý, nezaznamenal Inax byť sebenepatrnější závan větru. Nepocítil ani žádnou změnu teploty. Tenhle dopravní prostředek sice vypadal jednoduše, ale skrýval v sobě určitý potenciál.

Stejně jako zdejší obyvatelé. Vše co zatím viděl bylo přírodního původu. I to na čem teď seděl a nebo to o co měl opřenou ruku. Sedačky tvořila jakási houbovitá hmota a karosérie vozu vypadala jako z tvrdého, ale příjemně hřejivého dřeva.

Otočil se dozadu. Hora, z jejíhož úpatí startovali, už mizela v dálce. Stejně tak i kopce, údolí, louky, skály, řeky, všechno se střídalo strašně rychle.

„Jak se vám líbí zdejší příroda?“ Zeptal se Kerekino Inaxe. Inax se ovšem rozhodl nereagovat a tak Kerekino pokračoval. „Musel jste už vidět spoustu světů.“

„Jak dlouho potrvá cesta?“ Zeptal se Inax a tvářil se, že Kerekina vůbec nevnímá, ale zároveň se ze všech sil snažil přijít na to, o co tu jde. Jak to, že má tenhle Kerekino takové znalosti. Zná moje jméno a ví, co dělám. Přemýšlel Inax. A navíc se vůbec netají tím, že to ví. Rozhodně to ale není náhoda. Určitě tím sleduje nějaký cíl.

„Asi 20 tinů.“ Odpověděl mu Kerekino.

Inax si v hlavě probral všechny informace o Wenu, ale na žádnou jednotku tin si nepamatoval. Měl ale pocit, že Kerekino chce pokračovat ve svých otázkách a proto se rozhodl ho předejít.

„Všiml jsem si, že mnoho věcí, které používáte je přírodního původu.“ Začal Inax.

„Ano, příroda nám toho poskytuje hodně, bylo by škoda toho nevyužít.“ Odpověděl Kerekino beze známky zaváhání.

„Například ty chatrče na louce.“ Naznačoval Inax.

„Byly vlastně zasazeny. Jsou to mohutné kořeny jednoho druhu stromu. Až dorostou potřebné velikosti udělá se z nich obydlí. Jednoduše se vydlabou.“

„Podobným způsobem žijete v ...“ Inaxovi scházelo ekvivalentní slovo a proto ho názorně popsal několika gesty rukou, „...symbióze s přírodou všude?“

„No, je to složitější, ale dá se to tak říct.“

„Jak vypadají třeba města?“

„Tam, kde žije více Wenů pohromadě, tam je přírody méně. Ale hlavním stavebním materiálem jsou všude přírodní produkty.“

„A jak vypadá společnost? Jaká je její hierarchie?“

„Většinou jednoduchá.“ Odpověděl ledabyle Kerekino. Inax ovšem nevydal spokojeně a tak Kerekino rozšířil svou odpověď ještě o pár slov, které ale Inaxovi nic neřikaly a Kerekino nevydal, že by byl v této otázce sdílný, proto Inax změnil téma.

„Můžu se zeptat na tenhle stroj? Nezdá se příliš složitý, ale má výborné vlastnosti.“

„Abych řekl pravdu, nikdo přesně neví, jak to funguje.“

Inax to tušil, ale nečekal, že bude Kerekino upřímný. „Jsou věci, které z přírody používáme, ale nerozumíme jim.“ Vysvětloval Kerekino.

Inaxe nepřestával rozhovor udivovat. Asi poznal, že jsem tušil, jak to doopravdy je. Zamyslel se. Napadla ho i myšlenka, že s ním nikdo žádnou hru nehraje, ale rychle se jí zbavil.

„Docela by mě zajímalo, jak cestujete vesmírem.“ Pokračoval neodbytně Inax. „Taky využíváte převážně jen přírodní zdroje?“

„Můžete se přesvědčit sám. Za chvíli budeme na meziplanetárním středisku a pak poletíme na druhou planetu.“

Inax začal mít nevladatelné nutkání použít transportování a nenechat se vláčet vesmírem. Tenhle pocit ale brzy překonal, protože by to bylo velmi nerozumné. Už podruhé ho napadla netaktická myšlenka a prožíval pocity, které by neměl. Začínal být čím dál víc obezřetný a všímal si všech i sebenepatrnějších detailů.

„Támhle za tím kopcem to je.“ Upozornil Kerekino.

Vozidlo zpomalilo, když překonalo nevysoký kopec, za kterým se otevřela obrovská rovina brázděná velice nápadnými rudými skvrnami. A v dálce před nimi skoro na hranici viditelnosti se rýsovalo několik budov.

„To co vidíte je meziplanetární středisko.“ Popisoval prostor před nimi Kerekino. „Odtud startují a tady přistávají lodě, které zajišťují dopravu mezi oběma našimi planetami už několik tisíc let. Za tu dobu se mnohé změnilo, ale to co vymyslela příroda, používáme stále.“

Vozidlo teď letělo těsně nad zemí a mířilo přímo ke vzdáleným budovám.

„V dávnověku tady rostly stromy, které vystřelovaly svá obrovská semena do velkých vzdáleností. A podle legendy to bylo právě na tomhle místě, kde poprvé vyrostl strom, který dokázal semena vystřelit až na oběžnou dráhu Wenu. Symbol tohoto stromu se stále používá pro vesmírné cesty a jeden podobný strom je zasazen přímo v centrální budově střediska.“ Kerekino to vyprávěl s proctičtím a jeho slova zněla jako z průvodce. Inaxe napadlo, že je to asi jeden z jejich nejdůležitějších historických milníků.

„V průběhu milionů let,“ pokračoval Kerekino, „se některá semena a bakterie na nich dostali až na druhou planetu, kde založili nový život. A během dalších milionů let tam některá semena vyklíčila a to byl počátek evoluce meziplanetárního cestování.“

Budovy se pomalu blížily. Zelenou trávu před nimi překřížil svítivě modrý pruh. Kerekino změnil směr a začal svítivý pruh kopírovat.

„Není několik miliónů let na vznik života málo?“

„Předpokládá se, že Nový svět nebyl v tu dobu tak úplně neobyvatelný, ale o tom se stále vedou spory.“ Vysvětloval Kerekino. „Existuje i mnoho dalších teorií, ale tahle legenda se traduje už od dob vzniku písma a i přes pokroky vědy stále nebyla vyvrácena. Na rozdíl od jiných teorií. Jedna z nich tvrdí, že průběh evoluce byl opačný, že nejdříve vznikly granule a potom byla semena dopravena na Nový svět.“

„Granule?“ Nechápal Inax.

„Je to produkt moderních gravistromů. Sytě červená asi takhle velká bobule.“ Kerekino spojil dva prsty a ukázal velikost. „Jsou základem pro většinu meziplanetárních mechanismů, jak v přírodě, tak i v našich strojích.“

Kerekino odvrátil oči a soustředil se na řízení. Před nimi se křížilo několik modrých pruhů, které se vinuly okolo jasně bílých panelů. Za těmito panely Inax zahlédl několik řad ulit se strunou, podobných té, kterou viděl před chýší, ale nesrovnatelně větších.

Obrysy budov již dostaly konkrétní tvary a začaly nabývat gigantických rozměrů. Do prostoru vystupovaly obrovské bloky doutníkového tvaru podepírané mohutnou konstrukcí.

„Blížíme se k centru.“ Upozornil Kerekino.

Ruch zhoustl. Minuli několik vozidel různých tvarů a účelů, vznášejících se nad vedlejšími pruhy a mířících do nebo naopak od centra. Pruh změnil směr a začal se stáčet podél jedné z budov. Při těsném průletu vynikly drobné detaily, jako třeba oválná okna a otevřené terasy, které dříve nebyly patrné. Rozpoznatelný byl i parkovací systém, ke kterému několik okolo plujících vozidel vystoupalo.

Pruh stále sledoval obvod blízké stavby, až nakonec opustil její stín a zamířil skrz úhledně upravený parčík plný stromů a keřů, trávy a květin a procházejících se postav dost podobných těm, které dosud viděl. Mířili ke stavbě za parkem. Stavbě větší a architektonicky odlišné od okolních. Její doutníkové bloky se ve středu zdvihaly a tvořily tak obrovské drapérie.

„Materiál, který byl použit na stavby, je samozřejmě dřevo.“ Prohodil Kerekino ve chvíli, kdy začali pomalu stoupat směrem k parkovacímu systému. „Ale konstrukce je naše vlastní. Výtvar tvořivého ducha.“

Dopluli již tak blízko, že stačilo natáhnout ruku a dotknout se povrchu. Vozidlo se trochu zatřásl a Kerekino pustil ovládání. Samovolně teď byli lifrováni do otevřené strany jednoho z doutníků. Prolétli kolem několika řad a pater doků, až v jednom zakotvili.

Kerekino mrštně vyskočil na podlažku a spořádaně čekal na Inaxe. Ten důstojně vystoupil a několika pohyby si protáhl nohy ztuhlé sezením v malém prostoru. Rozhlédl se. Stál na vysuté rampě podobné molu. Vše okolo bylo ze dřeva. Zábradlí, sloupy, desky na molu a prkna na stěnách. Inax kromě toho zjistil, že není dřevo jako dřevo. Jen zábradlí bylo minimálně za tři druhů. Ze světlého s hrubou kresbou, namodralého bez znatelné kresby a ze středně tmavého s kresbou jemnou a velmi kontrastní. Zajímavá také byla absence uměleckého řezbářství, které se tu dala očekávat. Jednoduché tvary a strohé linie prozrazovaly, že důraz byl kladen hlavně na funkci.

Malou složitost tvarů a detailů hravě překonala monumentálnost architektury. Inax nikdy neviděl tak obrovské dřevěné stavby. Určitě ne pouze dřevěné. Hned se také rozhodl si to

ověřit: „I nosné konstrukce jsou výhradně dřevěné?“

„Ano, naše planeta je na množství i na rozmanitost dřevěných produktů bohatá. Však uvidíte. Následujte mě, prosím.“

Kerekino sestoupil z mola na širokou terasu. Několik pater nad nimi i pod nimi se do půlkruhu ohýbaly kaskády dalších teras, navzájem spojených schody. Inax šel krok za Kerekinem k jednomu z průchoď.

Prošli dřevěným portálem do nízké místnosti plné sedaček. Inax se musel trochu sehnout, aby se tam vešel. Kerekino si toho všiml a ubezpečil Inaxe, že ostatní místnosti už budou vyšší. A opravdu byly. Hned další dlouhá oválná místnost zaujímala co do výšky pět pater. Oni přišli do místnosti v patře druhém a na podlahu sestoupili po chodech.

V místnosti postávaly hloučky postav jako vždy oděných v šatech přírodních barev. Kerekino s Inaxem se mezi nimi protáhli k východu. Přitom se ani jedna z postav na Inaxe nepodívala ani se za ním neotočila.

Za východem, který představovala veliká brána lemovaná gotickými žebry, stanuli na ochozu ohromného atria. Jeho obvod lemovalo množství pater končících u průhledné stěny, která odkrývala výhled do parku.

Kerekino došel na okraj ochozu, opřel se o zábradlí a rukou ukázal do prostoru před sebou. „Tak to je on. Symbol meziplanetárního cestování. Gravistrom.“

Inax se podíval směrem, kterým Kerekono ukazoval. Uprostřed atria se tyčil široký kmen o průměru asi dvaceti metrů. Kmen byl celkem holý, jen tu a tam rostla nějaká zelené větve. V dřevěném atriu si ho člověk nemusel na poprvé všimnout, ale o to větší pak bylo jeho překvapení. Inax se postavil vedle Kerekina a podíval se dolů. Odhadl, že strom je skoro dvě stě metrů vysoký.

„Kmen, který vidíš není plný, ale dutý. Je to dlouhá roura, která je pod zemí asi ještě pětkrát delší než nad ní.“ Pustil se do vysvětlování Kerekino. „Původní strom z legendy byl ještě desetkrát větší. K vystřelování semen využíval expansi plynů. Dnešní stromy si vyvinuly jiný způsob urychlování semen. Produkují granule, které mají spoustu zvláštních vlastností.“

Inax věděl, co to je za vlastnosti. Znal jejich princip a principy jiných gravitačních emitorů. Na některých planetách už se s podobným přírodním vývojem setkal, ale nikdy ne takhle dokonalým.

„Dřevo příbuzných stromů se používá na nosné konstrukce. Má výborné vlastnosti a dobře se zpracovává.“ Kerekino následován Inaxem šel pomalu podél ochozů. „Samotné gravistromy takhle kvalitní dřevo už nemají, ale rychle rostou. Nejdéle trvá, než se jejich kořeny dostanou do velké hloubky a odtud pak čerpají materiál potřebný na stavbu jak kmenů tak i granul.“

Kolem prošlo několik postav. Kerekino nespouštěl zrak ze stromu uprostřed atria a dál zamyšleně vykládal. „Gravistromy nám toho daly hodně. Poučili jsme se od nich o meziplanetární balistice a vesmírném cestování. Okolo gravistromů se vytvořilo svébytné společenství rostlin a dokonce i živočichů využívajících granule.“

Zastavili se u průhledné kabiny oválného tvaru. Kerekino pokynul rukou a nastoupil. Pro Inaxe byla kabina trochu nižší, ale vešel se tam. Jakmile se ocitl uvnitř dala se kabina do

pohybu.

„My granule využíváme jako nadlehčování.“ Pokračoval Kerekino, zatímco klesali na dno atria. „Velká červená pole, která jsi viděl, jsou startovací a přistávací plochy. Čím větší plocha, tím větší nadlehčení. Na plochu přistane zdviž, ke které se uchytí mnoho kapslí. A ty jsou pak vyneseny na oběžnou dráhu.“

Zatímco klesali, kmen stromu, na který měli výhled, mohutněl. Pak se kabina zastavila a oni vykročili na lesknoucí se podlahu atria. Bylo tu živo. Proudící postavy křížovaly atrium ve všech směrech. Okolo ostrůvku ze kterého vyrůstal gravistrom postávaly nebo posedávaly hloučky postav. Šustění jejich pláštů a neurčité brebentění dokreslovalo okolní rušnost.

Vpravo od nich se atrium zužovalo a protahovalo do tvaru rozměrné chodby. V jejím středu bylo množství zčásti obsazených sedaček a ve stěnách byly hustě vedle sebe rozmístěny východy.

Kerekino tím směrem vyrazil. „Počkej zatím tady.“ Navrhl, když dorazili k jedné prázdné sedačce. „Já jdu něco vyřídit.“ Kerekino se otočil a odešel.

Inax si toho všiml už dříve. Té nepatrné změny intonace v jazyce Wenů a rozdíl mezi vykáním a tykáním v jeho jazyce. Nebyl si jist jakou důležitost tomu přikládat. Možná, že je to normální způsob komunikace. Přes všechny rozpaky se Inax posadil do příjemně měkké i když nízké sedačky a čekal.

Zahlédl Kerekina vedle jednoho z východů, jak s někým rozmlouvá. Chvilí si oba vyměňovali názory, které podtrhovali rychlými nezřetelnými gesty. Poté se Kerekino vrátil.

„Musíme počkat, než přistane plošina.“ Oznamoval Inaxovi. „Pak půjdeme támhle tím východem a nasedneme do kapsle.“ Kerekino se usadil vedle Inaxe a zkřížil nohy. „Budeme muset čekat asi 32 tinů.“ Inax už měl hrubou představu jak dlouho jeden tin trvá. Odhadoval, že 32 tinů bude skoro hodina.

V tu chvíli opět pocítil potřebu využít transport. Ten pocit byl podivně vtíravý a Inaxe zneklidňoval. Neměl by takové pocity vnímat. Rozhodl se proto soustředit se na něco jiného a nepříjemný vjem vytěsnit.

Rozhlédl se. Hvězda už klesla těsně nad obzor a prosklenou stěnou vrhala zlatavé paprsky do atria. Dřevěná architektura zklidňovala mysl. Inax se nadechl zdejšího vzduchu prosyceného vůní dřeva, opřel se do sedačky a zaklonil hlavu. Vysoko nad ním bylo několik můstků v každém patře navazujících na ochozy. A ještě nad nimi dřevěný strop podepíraný širokými nosníky umně navazujícími na vnitřní strohé tvary. Stropy neměly všude jen typickou dřevěnou barvu, ale na některých místech se táhly černé pruhy křížující stropní nosníky a stěny.

Stíny se protahovaly. Inax si přestal prohlížet detaily kolem sebe a podíval se na Kerekina. Jeho podivný společník na této podivné planetě byl podivně zamlklý. Poklidně seděl a pozoroval ruch kolem. Hloučky postav, které se v kvantech přesouvaly chodbou. Jednotlivce kteří se objevovali a zase mizeli ve vchodech nebo kteří usadili a opouštěli sedačky.

Nad čím asi přemýšlí. Napadlo Inaxe. Možná nad tím, proč tu jsem. Nebo nad tím, jak se mě zbavit. Inax pro jistotu zkontroloval stav energie. Skoro nebyla. Jeho společníci na

stanici s ní zřejmě dobře hospodařili.

„Za chvíli bude tma.“ Promluvil konečně Kerekino. „Ale na oběžné dráze je stále ještě světlo.“

„Má budova osvětlení?“ Chtěl vědět Inax.

„Má. Přes den je většina místností osvětlena přirozeně. Ale když je šero nebo tma používáme fosforeskující barvy. Postup zpracování je poměrně složitý a než mají vhodné vlastnosti projdou složitým výrobním procesem. Na jeho konci je množství barev, které se v přesně stanoveném pořadí nanášejí na dřevo. Taková barva je přes den černá a pak dokáže svítit 1000 tinů.“

Inax podvědomě vzhlédl ke stropu. S ubývajícím světlem začaly černé pruhy blednout. Kerekino sedící vedle vzhlédl také. „Osvětlení má bohužel delší setrvačnost.“ Dodal. „Dříve se setmí, než se barva rozzáří plným výkonem. Takže v tuto chvíli jsou místnosti nejtemnější.“

Inaxovi to ale nevadilo. Jeho zrak se chvíli přizpůsoboval a pak si mohl v klidu prohlížet hru světel, paprsků a stínů, na které fosforeskující pruh reagoval opačně. Negoval všechny siluety, stín měnil ve světlo a světlo zase v stín.

Vyčkávali. Kerekino se z ničeho nic zvedl a s ním i několik postav sedících na sedačkách okolo. „Můžeme jít.“ Prohlásil. „Plošina za chvíli přistane.“

Inax se zvedl a následoval Kerekina ke vchodu. Místnost do které vstoupili připomínala autopark. Ve dvou řadách tu stály červené kapsle vejčitého tvaru různých velikostí. Klubko postav ve kterém se při vstupu do místnosti ocitli se pomalu rozpustilo. Jeho členové spořádaně nastupovali po dvou nebo po třech do kapslí. Inax následoval Kerekina k jedné menší kapsli a oba pak zároveň nastoupili kruhovými otvory v bocích. Jakmile usedli, otvor, kterým nastoupili se vyplnil průhlednou blankou.

Čekali jen chvíli, než se všechny kapsle současně zvedly a vyrazily do tunelů.

Okolí ztmavlo, ale vnitřní prostor kapsle pozvolna ovládlo rudé světlo pocházející z nezjistitelného zdroje. Svištění vzduchu a tlumený hluk přicházející z tunelů ochromoval smysly. Netrvalo to ale dlouho. Hluk utichl a interiér kapsle zalily paprsky zapadající hvězdy. Inax se ohlédl. Z tunelů ústících na konci jedné doutníkové sekce vylétaly další a další kapsle. Ve spořádaných formacích se přesouvaly k nejbližšímu tmavě červenému poli.

Přímý výhled dopředu nebyl možný. Teprve až když začali klesat k tmavě červenému spatřil Inax dopravní plošinu. Hned na první pohled poznal, že je dřevěná. Byla několik metrů vysoká, dvě stě metrů dlouhá a zrovna tak široká.

Kapsle začaly přistávat v několika řadách u modře světélkujících bójí, kde je zachytilo sklopné rameno. Potom přišli na řadu i oni. Po několika drobných otřesech zakotvili v pořádku u jedné z bójí. Ještě několik minut mohl Inax pozorovat, jak kapsle zaplňují zbytek plošiny. Jakmile ale přistála poslední zahájila zdviž vstoup. Nosné trámy zavržaly, plošina se naklonila a pomalu se odlepila od země.

Stoupali stále rychleji. Inax cítil jak se propadá hlouběji do sedačky. Na spletitou konstrukci trámů dopadaly již skoro vodorovné paprsky. Stíháme západ. Uvědomil si. Byl přesvědčen, že v záři zapadající hvězdy budou stoupat až na oběžnou dráhu. Trochu se vyklonil, ale na zem neviděl. Ve výhledu mu bránila plošina.

„Trámy jsou ze dřeva gravistromů.“ Začal opět Kerekino s komentářem. „Je lehké a dostatečně pevné. Pod nosníky, tam kam už nevidíš, je mechanismus, který ovládá naše stoupání a klesání.“

Vybledlá žluť oblohy zšedla. Paprsky zeslábly, jak hvězda mizela za horizontem. Inax provedl rychlý výpočet aby zjistil jak vysoko teď jsou. Jeho odhad činil několik desítek kilometrů, ale stále stoupali. Venku sílil vítr. Hvízdal v konstrukci trámů, které se začaly obalovat ledem.

Otočil se na Kerekina, aby se ho zeptal na rychlost výstupu, ale v tu chvíli pod ním podjela sedačka. Zachytil se až průhledné blány kryjící vstupní otvor. Celá plošina se propadla a sklouzla stranou. Potom se zase trhaně vracela zpět.

„Tady nahoře je občas silný nárazový vítr, ale nemusíš se bát. Plošina automaticky drží stopu a za chvíli už budeme nad stratosférou.“

„Jak časté jsou nehody při meziplanetárním cestování?“ Vyzvídal Inax a vracel se při tom na svou sedačku.

„Málo časté. Hlavně teď při moderním způsobu přepravy. Vše je řízeno automaticky a chyby už se nestávají.“

Hluk a ořesy pomalu utichli. Zmizely i poslední paprsky světla a interiér kapsle se opět rozžářil načervenalou barvou. Šedivějící oblohu venku nahradil hvězdný vesmír a vzdálený srpek stříbrně bílého měsíce.

„Kapsle je dobře chráněná. Ta ionizace je nutná kvůli vesmírnému prachu.“ Začal ubezpečovat Kerekino. A skutečně. Inax ucítil, že vzduch v kapsli se začíná ionizovat. „Brzy budeme ve správné výšce a kapsle se budou odpoutávat.“

Sotva dořekl zdviž zastavila. Po chvilkovém nadnesení byl Inax opět přitažen do sedačky. Na geostacionární dráhu bylo ještě hodně daleko.

Plošina se pomalu otáčela a směřovala řady kapslí do potřebného úhlu. Průhlednou blanou mohl Inax sledovat startující kapsle. Odpoutávaly se jedna po druhé. Úniková rychlost tu nebyla moc velká, ale i přes to Inax při vypuštění každé kapsle cítil slabé ořesy plošiny.

Kerekino se ponořil do sedačky a opřel si hlavu o polštář nad opěradlem. „Pozor. Budeme na řadě Inaxi.“

Inax měl s usazením problému a než se mu to podařilo, odstartovali. Zrychlení ovšem nebylo tak prudké jak čekal a měkká sedačka ho navíc ještě zmírnila. Hned po startu začala kapsle klesat a pro její cestující tak přestala existovat gravitace. Inax ale cítil, že stále zrychlují. Vyhlédl ven a podíval se na řadu vejčitých objektů plujících nad planetou jako červené perly navlečené na niti. Zjistil, že to co je urychluje je plyn proudící z jejich zadních částí.

„Kapsle jsou velice universální a soběstačné jednotky.“ Začal Kerekino znovu s výkladem. „Mají dost paliva a velkou rezervu. Technika pohonu, kterou vidíš je inspirována semeny gravistromů. Urychlují tak svou cestu a díky ní, mohou cestovat i mimo okna.“

„A jak dlouho potrvá cesta?“

„To záleží na tom, kde se nacházejí planety. Teď konkrétně to bude jen několik dní.“

„Několik dní?!“ Rozčílil se Inax. „V tomhle omezeném prostoru?“ Bezděky zkontroloval

stav energie na stanici. V ten moment si uvědomil, že se mu emoce vymkly kontrole. Tohle nikdy nezažil. Začínám dělat moc chyb. Napomenul se.

„Ale ne,“ opravoval ho Kerekino, „samotné kapsle takhle daleko nelétají. Dopraví nás jen na orbitální loď, která pendluje mezi planetami.“

Inax se zachytil myšlenky na orbitální loď a uklidnil tak svou mysl. „Určitě je ze dřeva.“ Prohodil už bez emocí v hlase.

„Je. Rozhodně tě to bude zajímat. Ale ještě chvíli potrvá než se tam dostaneme. Setkáme se s ní při úsvitu.“

Inax odhadoval, jak dlouho to bude trvat. Stále ještě zrychlovali. A jestliže obíhají planetu směrem na východ zbývalo do úsvitu ještě několik hodin. Inaxe přepadl náhlý pocit stísněnosti. Musel se soustředit na něco jiného. Musel stále udržovat rozhovor.

„Chtěl jsem se zeptat, k čemu jsou ty škeble?“ Zeptal se na první věc, která ho napadla.

„Škeble?“ Nechápal Kerekino.

„Letěli jsme kolem nich na meziplanetárním středisku. Mají takový vypouklý tvar a přes otvor je natažená nějaká struna.“

„Aha. Už vím, co myslíš. Slouží ke komunikaci. Na meziplanetárním středisku jsou jich desítky.“

Inax by požadoval ještě hlubší odpověď, ale celou mysl mu zaplnila otázka jiná. Nemohl se nezeptat: „Na které planetě vznikli Wenové?“

„Takovou otázku bych spíš měl položit já.“

„Jak to myslíš?“ Inax se snažil tvářit nechápavě.

„Nedělej, že tomu nerozumíš. Já vím proč jsi tady.“

Tohle už Inax nevydržel. Veškeré sebeovládání bylo to tam. „Nevíš vůbec nic!“ Rozkřikl se. „Já jsem tady, abych vám pomohl.“ Argumentoval zlostně.

„Vím toho daleko víc než ty.“ Přerušil ho Kerekino. „Ta tvoje pomoc je jen...“

Dál už Inax neposlouchal. Nechápal, co se stalo. Tohle byl kritický okamžik a on reagoval agresivně. V mysli měl zmatek a návaly vzteku přicházeli stejně rychle jako odcházely. Stačila chvilka nepozornosti a klid vzal rychle za své.

Náhle napětí polevilo. Čím hlouběji se ponořoval do svých myšlenek, tím méně procítoval emoce. Snažil se toho využít. Jednoduché věci začal promýšlet složitější cestou. Začal využívat zástupných znaků, které často měnil podle určitého schématu. Složitost zvyšoval přesně tak, jak mu to zrovna přišlo na mysl. Abstrakce začala dostávat nový smysl. Myšlenky plynule procházely z přeměny do přeměny. Srážely se a křížily. A teprve na poslední úrovni dostaly opět reálný smysl. Iterace složitosti dál stoupala a neuronové spoje tvořily samy v sobě atraktory a jejich kombinace. Vzniklá síť tak pracovala s neznámými pojmy nevyvolávající emoce a chemické reakce se pomalu ustálily na obvyklé úrovni.

I samy myšlenky se Inaxovi v hlavě honily skoro náhodně, ale stále ještě byly souvislé. Přemýšlel teď pomaleji, mnohonásobně pomaleji, ale jeho mysl to zvládala. Chvilí bloudil a řešil mlhavé problémy neznámého původu z nevysvětlitelných pohnutek, ale náhle všechno uviděl jasně.

To, co se mu předtím ukrývalo za nejasnými pocity stísněnosti. Otázky, které vždy zanikly v moři jiných otázek. Odpovědi, na které nikdy nepomyslel. Vše mu teď bylo jasné.

Někdo musel ovládat a číst jeho mysl. Hned při prvním setkání s Kerekinem a možná ještě dříve. Kerekinovo chování i veškeré rozhovory měli nasměrovat jeho mysl. Někdo se už od začátku snažil v jeho mysli číst a Kerekino ho nutil přemýšlet tak, aby to bylo snazší. Chtěli pochopit jeho způsob uvažování a předhazovali mu myšlenky a pocity, kterými se ho snažili ovládat.

Poznal, co chtěli přečíst v jeho mysli. Vzpomněl si na to. Měl to před sebou jako výjevy svého selhání. Několikrát se spojoval se staničním počítačem, ale jen jednou zkontroloval své spolence. Vyzradil všechny taktické informace, které mohl. Doufal jen, že není moc pozdě.

Ta síla ovládnutí ho fascinovala. Ta síla... No ovšem. Zauvažoval. Ulity. Určitě slouží k přenosu myšlenek. Komunikace, která je tu běžná. Komunikace tak naprosto cizí a jemu vůbec neznámá. Tohle se nemělo stát.

Spojil se opět s počítačem, ale nemohl se s ním domluvit. Počítač nechápal jeho složitě uvažování. A Inax nechtěl riskovat, že nad sebou opět ztratí kontrolu. Mohl mu ale zadat jednoduché příkazy. Byla to krizová situace a proto si nechal akumulovat nouzovou zásobu energie hned na několika místech na stanici.

„... Chápeš to?“ Dokončoval Kerekino nějakou svou větou, když ho Inax opět začal vnímat. Musel se dál chovat jako před tím. Nesměl se prozradit. Mise ještě není ztracena a určitě neskončila.

„Je to stejně jako ten váš systém prověření.“ Pokračoval neúnavně Kerekino. Inax se nemusel moc přemáhat, aby vypadal překvapeně. „Jste jenom figurky, se kterými hrají hru. Jste využíváni jako nástroje, naprogramováni pro určitou roli. Copak to nevidíš.“

Tak tohle byla pravda. Nic víc nic méně. Inax by na to v tuhle chvíli nijak nereagoval. Ale pochopil, že je to přímý útok na jeho existenci a kdyby byl ve stavu v jakém se před chvílí nacházel reagoval by na to dost agresivně. A proto teď agresivním způsobem odpověděl. „Tohle je nesmysl! Nikdo mě neprogramuje ani neovládá. Tahle vaše civilizace nemá budoucnost. Škoda, že jsem tady ztrácel čas. Až zmizíte, nikdo po vás ani nevzdechne.“

„Vždyť ty tomu vůbec nerozumíš.“ Usmál se Kerekino. „Nepochopil jsi o co tady jde. Tohle není jenom běžná mise.“

„Tak co teda!“ Reagoval naoko rozčíleně Inax.

„Tohle je odpor a ty jsi zrnko písku mezi mlýnskými kameny.“

„Cože?“ Inax skutečně nepochopil o co se jedná. Jak hluboké je Kerekinovo tvrzení? Otázku a údiv nesimuloval, jen přidal špetku nevraživosti a podezření.

„Cože?“ Zopakoval otázku Kerekino. „Ty nechápeš podstatu své práce? Nevíš proč kontaktuješ humanoidní druhy ve vesmíru? Nikdy sis nepoložil otázku proč je jich tolik?“ Úsměv na Kerekinově tváři se rozšiřoval. „Humanoidní druhy jsou přece velice adaptabilní a proto jsou vhodné k vysazování. To jsi nevěděl? Aha já zapomněl na váš systém prověření.“ Ušklíbl se Kerekino.

„To jsou taky nesmysly!“ Okřikl Inax Kerekina i když začínal tušit opak. A aby svůj nezáměr potvrdil otočil se na druhou stranu a vyhlédl ven skrz průhlednou blánu. Červeně fosforeskující kapsle dál pluly k zářícímu východu bez zájmu o to co se právě v jedné z nich dělo.

„Nesmysly?“ Zeptal se příjemným hlasem Kerekino. „Tak to vysvětlí.“ Nabádal Inaxe. Jenže ten nereagoval. „Mlčíš. Není totiž jiné vysvětlení. Takhle jsou kolonizovány nové planety. Humanoidi jsou na planetu dopraveni a vysazeni jen se základní genetickou výbavou.“ Kerekino se na chvíli odmlčel. „Pak, po mnoha letech jejich nezávislého vývoje, přijde někdo jako ty. Chvilé krátkého vyjednávání, pár brilantně zvolených slov a činů a dílo je dokonáno. Civilizace je asimilována i se svou kulturou, vědou, náboženstvím. Prostě se vším.“ Zase krátká pauza. „Tak co řekneš teď.“

Inax mlčel. Nedovedl si představit jak by na to reagoval před tím. Teď tomu ale věřil. To co říkal Kerekino byla pravda. A byla to pravda o jeho práci, na kterou by možná časem přišel. Jenže nevěděl, co tím Kerekino sleduje. Proč mu všechno tohle vykládá. Pro Inaxe to v tuhle chvíli znamenalo jen jedno. Mise končí. Tohle je neúspěch a tato civilizace bude muset být zničena.

„Možná se teď ptáš, proč ti to všechno vykládám.“ Začal zase Kerekino. „Jsi velice inteligentní Inaxi. Máš nevidané schopnosti a byla by škoda kdybys musel zemřít. Proto ti nabízím život a práci u nás.“

Inax už přestal předstírat agresivitu a docela klidně odpověděl. „Bohužel. Musím dokončit misi.“

Teď se zase rozčlil Kerekino. „Copak nechápeš, že ta tvoje mise je jen prelud a že zde nebyla šance na úspěch?“ Kerekino se otočil na Inaxe. „A navíc, odtud se nedostaneš.“ Řekl trochu klidněji. „Žádný transport už není možný.“ Jenže Inax zmizel.

#

Byla tma. Stejně obklopující a ponurá jako vzdálený hluk. První, co Inax udělal bylo, že zrušil svůj myšlenkový štít. Stačilo jen pár okamžiků aby zjistil, že už je mimo dosah ovládnání mysli. A ihned potom zaregistroval, že je stále ve stavu beztlíže. Nefungovalo ani osvětlení ani gravitace a okolo proudil vzduch, který ho začal pomalu odnášet.

To byla poměrně dost nebezpečná situace. Hlavně ve tmě. Proud ho mohl snadno odnést do míst bez atmosféry nebo ho vystřelit nějakou dírou do kosmu. Navíc ve vzduchu ucítil kouř. Což muselo znamenat, že někde hoří.

Inax začal rukama ohmatávat prostor okolo sebe. Hledal něco, čeho by se mohl chytit, ale zatím se jen bezmocně plácal ve vzduchu. Zastavil se až ve chvíli, kdy hlavou vrazil do jakési kovové tyče. Bez váhání se jí chytil. Trochu zalitovat, že si při transportu na planetu nevezl helmu. Teď by se mu hodila. Tedy hlavně svítlna na ní.

Nezbývalo než požádat někoho o pomoc. Spojil se s počítačem, ale to co zjistil mu vyrazil dech. Stanice byla úplně bez energie, až na pár zásob, které si sám připravil. Počítač čerpající zbytky z těchto zásob na něj chrlil kvanta informací o škodách včetně svých vlastních. Jenže to co Inaxe šokovalo a co počítač řadil jen jako jednu z položek bylo, že nikdo z původního týmu, kromě Remi, už nežije.

Inax si emoce nepřipouštěl. Původní zděšení rychle nahradil klid. Musel se soustředit na nadcházející úkol. Úkol navazující na misi, která skončila fiaskem, jehož cílem bylo zachránit, co se dá.

Pomocí počítače kontaktoval Remi. Chvilí trvalo, než se ozvala a než uprostřed rámusu a

skřípění uslyšel její nezřetelný hlas.

„To jste vy Inaxi?“

Inax odpověděl počítačovým syntetizátorem hlasu, který ovládal mentálně. „Ano, potřebuji helmu, nebo alespoň svítlnu.“

„Pošlete mi souřadnice. Hned jsem tam.“

Inax nechal počítač vyhledat svou polohu a poslal ji Remi na display. Pak si znovu pozorně prošel informace, které mu počítač předkládal. A hlavně se soustředil na ty, které vypovídaly o tom, co se tady stalo.

Zjistil z nich, že stanice byla napadena. Útok začal před patnácti minutami a byl veden jak zevnitř, tak zvenku. Během několika okamžiků zničili útočníci všechny strategické systémy. A to několika přesnými zásahy do centrálních uzlů. Tohle byly znalosti, které získali z jeho mysli. Zklamal hned dvakrát. Netušil, že všechno je takhle přesně načasováno. Nepřítel vyčkával jen na okamžik, kdy od něj získá potřebné znalosti.

Dál již podával počítač jen kusé zprávy, protože systém vnitřních senzorů byl z velké části zničen. Inax se dozvěděl toto: Jakmile byla stanice sabotována, útočníci zmizeli. Pak následovalo mohutné ostřelování z vesmírných lodí. To pro stanici znamenalo počátek jejího konce. Bez funkčních systémů byla snadno zranitelná. Výbuchy zapříčinily požár, se kterým si počítač nemohl poradit. A během ostřelování taky přišla o život většina posádky.

V tuto chvíli už počítač žádné útoky nehlásil. Ustaly pár okamžiků před tím, než se Inax objevil na stanici. Ale jako památka po útocích zněl stanicí hukot ohně a kvílení unikajícího vzduchu.

Ze zamyšlení ho vytrhl blížící se úzký kužel světla, který ozařoval vzduch plný kouře. Jeho zdroj křížoval chodbu od stěny ke stěně. Pak se zastavil.

„Inaxi!“ Zakřičela Remi.

„Tady.“ Ozval se Inax.

Kužel světla se okamžitě otočil přímo na něj a úplně ho oslepil.

„Už jsem se bála, že vás nenajdu.“ Oddychla si Remi a ladnými skoky se přenesla až k Inaxovi.

„Tak toho jsem se nebál.“ Řekl Inax a snažil se tak Remi povzbudit. Věděl, jak se musí cítit, ale zdálo se, že to snáší dobře. Byla voják až do morku kostí.

„Tady máte helmu.“ Řekla, když se zastavila těsně před ním.

Inax se pro ní natáhl a všiml si přitom, že Remi krvácí z pravé ruky. „Jsi zraněná?“

„Ne, to je jen škrábnutí.“ Podotkla suše Remi a dívala se přitom na svou ruku.

Svítlna, kterou Inax zapnul zablíkala. Prudké nažloutlé světlo poodhalilo místo na kterém se objevil. Byla to jedna z četných chodeb stanice. Skrz ní se valil řídký kouř a proud vzduchu unášel různé velké předměty a úlomky neznámého původu. Svítlnou prohledával chodbu. Kužel světla pak dopadl na Remi. Měla na obličejích několik černých šmouh, ale vypadala docela klidně.

„Smím se vás na něco zeptat?“ Začala Remi mhouříc oči před ostrým světlem.

„Ovšem.“

„Co budeme dělat?“

„Za prvé mi můžeš tykat.“ Pokusil se Inax trochu odlehčit atmosféru. „A za druhé

musíme zjistit, jak je na tom stanice a popřípadě se pokusíme něco opravit.“

„Máme nějakou šanci?“ Remi se podívala Inaxovi přímo do očí.

„Popravdě?“

„Ano.“

„Mizivou. Ale přece jen nějakou.“

Remi sklopila oči. Inax věděl, že udělá všechno co je nutné, ale pomoci jí nemohl. Nechtěl po ní ani, aby mu přesně vykládala, co se stalo. Zdálo se, že se na to snaží zapomenout a Inax jí v tom nehodlal bránit. Teď museli dokončit úkol. Museli přežít.

„Nejdříve zabezpečíme přísun energie.“ Inax přes počítač zjišťoval stav stanice. „Některé deflekční tunely jsou poškozeny a musíme je zkontrolovat. Funkční napojíme na zbylé záložní zdroje, které by mohly stačit na náš přesun alespoň k sousední stanici.“

„Ale co když zase začnou útoky?“ Varovala Remi. „To by jsme nemuseli přežít.“

„Nic jiného nám nezbyvá. Musíme doufat, že to stihneme. Příští pulz je už za jeden a půl hodiny. To by nám snad mohlo stačit.“

Inax na displeji zobrazil plán cesty, kterou navrhl. „Tak jdeme.“ Na protější stěně si vyhledal vhodné místo kterého se mohl zachytit a prudce se odrazil proti proudícímu vzduchu. Remi ho následovala.

Po několika odrazech Inax zjistil, že skákat proti větru je dost namáhavé. Otočil se na Remi, aby zjistil, jak je na tom. Jakmile ji ale viděl, pochopil, že má s pohybováním ve stavu beztíže daleko menší problémy než on sám.

Z chodeb stanice se díky poškození stalo bludiště. Ale cesta, kterou vytvořil byla zatím schůdná. Proplouvali podle ní chodbami, ve kterých už byl vzduch klidnější. Vyhýbali se jen úsekům, kde hořelo.

Trvalo skoro deset minut než se dostali k prvnímu deflekčnímu tunelu. Ale zjistit jeho stav bylo otázkou několika okamžiků. Na stanici bylo celkem šestnáct deflekčních tunelů z toho 7 bylo úplně zničených, 4 nebyly schopny napájet záložní baterie, ale zbytek byl funkční. Všechny nějak poškozené tunely museli zkontrolovat. Stačilo aby zjistili, jestli jsou reflexní desky ve správné poloze. Což také většinou byly. Jen jednou museli desky otáčet. Improvizované pružiny tu opět selhaly.

Když zbývalo zkontrolovat už jen několik tunelů narazili na problém. Inax se podíval na Remi, která už nepochybovala, že jsou zachráněni. Remi ten pohled zachytila a svěřila ramena. Bylo to jako kdyby z ní Inax vysál všechn optimismus.

„Máme problém?“ Zamumlala Remi.

„Máme problém.“ Odpověděl Inax. „Tehle deflekční tunel.“ Ukázal do středu kulovitého prostoru. „Tunel není poškozen, ale celé jádro chybí.“

Remi si svítilnou posvítila do středu tunelu. Celý nosník se soustavou čoček a reflexními deskami opravdu chyběl.

„Nechápu, jak mohlo zmizet jádro a tunel přitom zůstal nepoškozen.“ Divil se Inax a dál svítilnou prohledával celý lesklý prostor.

„To my jsme ho odstranili.“ Vysvětlila Remi.

„Jak to?“

„Edgar zjistil nějakou závadu a navrhl to jádro vyměnit. Je to vážnej problém?“

„Tohle je konec. To jádro tam nikdy nestihneme vrátit.“

„Ale Edgar to nepovažoval za takovej problém.“

„Protože funkční stanice si s tím dokáže poradit.“

Remi tomu nerozuměla a nehodlala se jen tak vzdát. „A o co vlastně jde?“

„Deflekční tunely soustřeďují energii z pulzu. Tu potom zpracovává jádro a nebo jí reflexní desky odrazí zpět. Stačí aby byl jeden prvek jádra vadný a nekontrolovaný proud energie potom může rozřezat stanici nebo zažehnout termonukleární reakci. Ale když jádro chybí, bude se energie neustále kumulovat, až nevyhnutelně dojde ke gravitačnímu kolapsu a vznikne singularita.“

„A když je stanice funkční?“ Zkoušela to dál Remi.

„Mohou se využít nouzová řešení. Něco jako pojistky.“

„Můžou fungovat i teď?“

„To nevím, tak hluboké znalosti o stanici nemám. Ale podle mě ne.“

„A co můžeme dělat?“

„Nevím. Vůbec nic mě nenapadá. Určité poškození tunelu může způsobit, že se energie bude vyzařovat ven a nebo taky dovnitř.“ Inax pozoroval jak se Remi snaží vyrovnat se situací. V obličejí se jí postupně odrážely pocity, které překonávala a lesklýma očima bloudila po prázdném kulovém prostoru. Ale nakonec se přemohla. Narovnála se a zhluboka nadechla. Další sílu a sebekontrolu asi našla ve vojenském drilu. Jak se Inax domníval.

„A co budeme dělat?“ Zeptala se teď.

„Jdeme něco vymyslet.“ Rozkázal Inax. Dal se do pohybu, ale vzápětí zase prudce zastavil.

„Co se děje?“ Vyzvíдалa Remi.

„Počítač zjistil, že na stanici je bomba.“

„Bomba?“

„Podle počítače se objevila před chvílí.“

„Jaká bomba?“

„To nemůže počítač zjistit. Ale pravděpodobně časovaná.“ Vysvětloval Inax.

„Proto už přestali stanici ostřelovat. Chtějí ji úplně zničit.“ Napadlo Remi.

„Ano.“

„Jdeme tam.“ Remi vyskočila, ale Inax zůstal na místě a promýšlel si situaci. Chvilí trvalo, než se rozhodl a začal Remi následovat. A zatímco proplouvali průlezem k deflekčnímu tunelu vyhodnotil a zobrazil další trasu.

Jenže cesta nebyla volná jako předtím. Jeden sklad byl v plamenech a proudící vzduch přižívoval oheň, který se rychle šířil. Museli hořící místa obcházet a tím se dostávali nebezpečně blízko k povrchu stanice. V těchto místech se už citelně ochladilo. Zdi chodeb namrzaly a kvílení unikajícího vzduchu už znělo někde poblíž.

„Proč se za tou bombou tolik ženeš?“ Zeptal se Inax v jedné klidnější části cesty.

„Já ti řeknu proč.“ Usmála se trochu Remi. Inax hned pochopil, co chce dělat, stačilo aby si všiml jejího úsměvu. „Chci ten deflekční tunel vyhodit do vzduchu.“

Zamířili podle plánu trasy do výtahové šachty a začali sestupovat. „Není lepší použít něco z naší výbavy?“ Uvažoval Inax.

„Ne. Nic vhodného nemáme. Ale jestli se nám podaří tu bombu zneškodnit, můžeme ji jakkoli využít.“

Inax v duchu odhadl časovou náročnost toho plánu. Musel počítat s tím, že zpět půjdou stejnou cestou. Byla sice dlouhá a nebezpečná, ale měnit ji by znamenalo ještě větší risk. Vyšlo mu, že na zneškodnění bomby bude mít něco okolo deseti minut. Vůbec si netroufal odhadnout jak náročné to bude. Je pravda, že Wenové si potrpěli na jednoduchosti, ale o všem co na Wenu viděl, pochyboval.

Vypluli otvorem z šachty. Zbývaly už jen dvě chodby a jedna místnost. Remi znatelně zrychlila postup. Mrštňně se odrážela od stěn, ladně mýjela rohy a s přesností jí vlastní se chytala výstupků a rámu dveří. Inax měl co dělat, aby jí stačil.

Východ z místnosti byl uzavřen dveřmi a otvírat je, stejně jako otevírat jakékoli jiné dveře na stanici, bylo teď nebezpečné. Inax se snažil zjistit, jaký tlak vzduchu je na druhé straně. Dlouho bojoval s počítačem, který byl skoupý na informaci a poničená senzorová síť také nebyla přístupná.

Nakonec musel Inax provést odhad z několika nepřesných údajů a rozhodl dveře otevřít. Remi na nic nečekala, uvolnila zámek a odsunula dveře do zdi. Jakmile se objevila úzká škvíra uslyšeli slabé syčení vzduchu, to ale brzy ustalo.

Podle plánu měla být bomba někde před nimi v místnosti se staniční technikou. A také jí tam našli. Byla to červená krychle se stranou skoro dva metry, která se volně vznášela nad zemí.

„Tak jdeme na to.“ Utrousila Remi a začala okukovat krychli.

Inax vlastně dělal to samé, jen neokukoval, ale prohlížel.

„To je divný.“ Postěžovala si Remi.

„Je. Nedá se do toho dostat.“ Inax prohlížel pravidelnou krychli beze známky vstupu nebo otvoru.

Remi se krychle chytla a pohládila její povrch. Pak na něj prstem zaťukala. Údery zněly dost tupě, jako kdyby povrch byl ze dřeva.

„To je nebezpečné.“ Varoval Inax.

„Nemáme moc času. Něco zkusit musíme.“ Obhajovala se Remi a dál zkoušela povrch. „To je snad dřevo?“ Podivila se.

„Vůbec by mě to nepřekvapilo.“

„Tak potom nebude problém dostat se dovnitř.“

„Počkej s tím ještě.“ Přemlouval jí Inax. „Můžeš to aktivovat. Já o tom zkusím něco zjistit.“

„Co chceš z té krychle zjišťovat?“ Nedala si říct Remi a začala z klopsy vytahovat náradí.

Inax už jí to dál nevymlouval. Chtěl sice zkusit zprovoznit nějaké senzory a prozkoumat tu krychli pořádně, ale dovnitř se tak jako tak dostat museli.

Reminou rukou prošlo několik druhů náradí, až se rozhodla pro plazmový hořák. Stiskla spoušť, hořák dvakrát zablafal a teprve potom zahořel dlouhým jasně žlutým plamenem. Remi otočila plamen ke krychli a začala pomalu odřezávat špičku.

Šlo to lehce. Hodně lehce. Po pár vteřinách se špička odlomila a začala putovat prostorem. Remi zhasla hořák a nakoukla dovnitř.

„Tak co?“ Vyzvídal Inax.

„Nevím. Koukni se sám.“

Inax doplul ke krychli a podíval se do otvoru. Zjistil, že deaktivovat tuhle bombu nebude jednoduché. Vnitřní prostor zaplňovaly další podobné krychle, ale mnohem menší. Vznášely se v pravidelných řadách, bez viditelného ukotvení. Gravitační bomba. Řekl sám sobě v duchu. Všechno na to ukazovalo. V téhle dvoumetrové krychli byl uzavřen ohromný gravitační potenciál.

„Gravitační bomba.“ Řekl teď nahlas.

„Umíš jí deaktivovat?“

„Detonátor je zřejmě umístěn uprostřed a po aktivování spustí řetězovou reakci, která ...“

„Ano, vím co se stane.“ Přerušila Inaxe Remi. „Ale umíš to deaktivovat?“

„Ne. Dovnitř se nedostaneme. Můžeme tím porušit gravitační rovnováhu a odpálit to tak.“

Remi se nehodlala opět vzdát naděje. „Jsi si opravdu jistý, že to nedokážeš deaktivovat?“

„Určitě to zkusím. Jinou možnost nemáme. Ale pochybuji, že by jsme tou bombou mohli zničit defleční tunel.“

Inax chvíli nahlížel do krychle a pak ukázal na její stěnu. „Odřízni to ještě tady.“ Přikázal. „A dej pozor na ty krychle uvnitř.“ Remi vzala hořák a poslušně vyřezávala další kus povrchu.

Inax se pokusil opatrně sáhnout mezi nejbližší dvě krychle. Ucítil slabý odpor a tlak na kůži, ale krychle se chovaly netečně, ani se nehnuły. Opatrně se dotkl jedné z nich. Pak jí uchopil a zkusil s ní pohnout. V tuto chvíli balancoval na hranici života a smrti, ale s krychlí nepohnul, držela pevně na místě.

Uříznutý povrch odpadl. Remi sklídila hořák a posvítila vzniklým otvorem dovnitř. Inax se právě pokoušel pomalu dostat až k prostřední krychli a natahoval ruku stále hlouběji. Svým mimořádně přesným odhadem určil, která je prostřední a vzal jí do ruky. Chovala se úplně stejně jako ty ostatní. Nechtěla se pohnout.

„Vůbec nevím jak funguje detonátor.“ Řekl potom co ruku vytáhl. „Takhle se zdá, že je naprosto netečný.“

„Nejde s nimi hnout?“

„Ne.“

„Ale můžeme je zkusit rozřezat.“

„To můžeme...“ Inax chtěl pokračovat, ale Remi to brala jako souhlas a spustila znovu hořák. Plamen se zakousl do jedné menší krychle a během vteřiny z ní kus odřízl. Ten se okamžitě utrhł a zmizel. Ozvala se silná rána a hvízdání vzduchu. Remi se nechápavě otáčela, ale Inax svými rychlými smyly vnímal, co se stalo. Ukázal na protější stěnu místnosti.

Zed' tam byla ohořelá a uprostřed spáleného kruhu zela malá díra. Utržený kousek byl vystřelen takovou rychlostí, že lehce prorazil pevnou zed'. Inax se podíval zpět. Oříznutá část, která zůstala na místě, začala rotovat. Pomalu se roztáčely i okolní krychle. A rychlost rotace se zvětšovala.

Remi se zoufale koukala dovnitř. „Asi jsme to aktivovali.“ Šeptla.

Inax se rozhodl. Nemělo smysl to dál prodlužovat. „Víš, že to stejně nepřežijeme, když nefunguje ten tunel.“ Nebyla to otázka, jen se snažil Remi připomenou, jak jsou na tom.

„Já vím.“ Remi se zhluboka nadechla. „Takže tohle je konec?“

„Vždy je naděje.“ Povzbuzoval Inax.

Tohle na Remi zabralo. Vzchopila se a její tvář se rozjasnila. „A co tu bombu vyhodit ven?“

Inax už si všechny tyhle možnosti promýšlel. Buď nebyly uskutečnitelné jako tato, nebo byly dost nebezpečné a šlo jen o to si mezi nimi vybrat. „Je moc těžká.“ Upozornil a jako důkaz se s ní marně pokoušel pohnout. „A nemáme už energii na její transport. A navíc, bomba není nejaktuálnější nebezpečí. Pravděpodobně nás dřív zničí deflekční tunel, než bomba.“

„Ale říkal si, že je časovaná, mohla by vybuchnout třeba za minutu.“

„Je to jen odhad, ale tahle bomba bude mít asi obrovský dosah. Jestli byly v blízkosti jejich lodě, musí s nimi nejprve odletět mimo nebezpečí.“

„A co teď? Půjdeme zpátky poničit deflekční tunel a doufat, že se ta energie vyzáří?“ Zkoušela Remi další možnosti.

„Tohle nám už taky nepomůže. Jestli se v tom tunelu začne kumulovat energie, určitě to odpálí tuhle bombu.“

Remi to naštvalo. Už měla všeho dost. Dost téhle mise, téhle situace, dost všech řešení, které nikam nevedou a dost Inaxe s tím jeho obličejem bez emocí. „Tak co sakra navrhuješ?!“ Rozkřikla se.

Inax odpověděl jako by její rozčílení ani nevnímal. „Zkusím plasmovým hořákem rozříznout prostřední krychli. Její gravitační potenciál by se mohl přenést do rotace těch ostatních. Potom by se ta bomba mohla deaktivovat, tedy v případě, že detonátor bude v prostřední krychli.“

Remi nic neřekla, jen Inaxovi podala hořák. Inax zmenšil šířku plamene na pár mikrometrů a pomalu zasunul hořák mezi krychle. Těsně u prostřední se zastavil a nahodil plamen. Nerozřízl jí hned, ale jen přiložil plamen k hraně a přesně jí nařízl.

Krychle se začala pomalu, hodně pomalu otáčet. Inax s plamenem nehnul, rotace sama způsobila, že se nařízla další hrana. Pak další a rotace se přitom trochu urychlila. Nakonec i poslední, po které Inax trochu hořákem pohnul.

Krychle se roztáčela čím dál rychleji a s ní i některé okolní. Jenže to šlo hodně pomalu a Remi začala být nervózní. Inax si toho koutkem oka všiml. Z těch deseti minut, které odhadl na deaktivaci bomby zbývala už jen poslední. Rozhodl se. Musí poslat Remi aby poškodila tunel.

„Musíme se rozdělit.“ Řekl a přitom neustále rozřezával krychli. „Vrať se stejnou cestou k deflekčnímu tunelu a zkus ho na jednom místě poškodit. Jenom jedno místo,“ opakoval, „v rozsahu asi deseti centimetrů.“

„Rozkaz.“ Potvrdila Remi a vyklouzla hbitě z místnosti.

Inax dál pomalu řezal. Trvalo to dlouho a prostřední krychle stále zrychlovala. Za chvíli už ani jeho ostré smysly nebyly schopny rozlišit tvar krychle, která mu tak splývala ve válec. Navíc se osa rotace pomalu stáčela a Inax musel precísi dorovnávat.

Několikrát se také odřel o okolní krychle, které už všechny rotovaly a zmenšily tak pracovní prostor. Ale řez byl stále hlubší. Až konečně zbýval jen úzký sloupek, který Inax rychle přefal.

Obě půlky se rozskočily a začaly pomalu putovat prostorem. Brzy však narazily do okolních krychlí, které je díky rotaci odmrštily. Další nárazy jim přidávaly na rychlosti a obě půlky se chvíli mlely uvnitř krychle. Pak byly otvorem postupně vystřeleny ven.

Rozpůlená krychle poletovala po místnosti a odrážela se pod nepředpověditelnými úhly a stále většími rychlostmi. Inax musel počkat, než se jejich energie odražením nevybije a mezitím se snažil uhýbat. Což nebylo ve stavu beztlíže a potmě vůbec jednoduché.

„Jsem na místě.“ Hlásila se udýchaně Remi.

„Dobře.“ Potvrdil Inax a těsně se vyhnul jedné dobře mířené ráně.

„A jak jsi na tom s bombou?“

„Nechtěl bych předbíhat, ale snad se to povedlo.“ Dovolil si Inax trochu optimismu.

„Doufám, že i mě se to povede. Zatím konec.“ Remi přerušila spojení.

Inax musel stále ještě čekat, než se alespoň jedna část krychle zpomalí. A k tomu taky došlo. Jedna z půlek se zasekla pod strojem, kde se za hrozného rámusu a v oblaku prachu a úlomků zastavila. Inax k ní doplul a odfoukl prach.

Na doutnající podlaze ležela ohořelá a potlučená polovina krychle. Inax jí opatrně otočil aby ověřil, co je uvnitř. Hned prvním pohledem zjistil, že udělal chybu. V krychli, kterou rozřízl nebylo nic, jen červená hmota. Stejná hmota jaká tvořila všechny ostatní.

Nenašel detonační mechanismus ani způsob jakým se dá bomba deaktivovat. Věděl, že to jde, že se obrovský potenciál bomby může vyrušit. Ale nevěděl jak. Mohl jen náhodně rozřezávat další krychle a doufat. Jenže každý další zásah do bomby by znamenal narušení její stability. A už teď mohla být bomba na pokraji zhroutilí. A navíc už nezbýval čas.

Nezbýval už vůbec žádný čas. V okamžiku, kdy si to Inax uvědomil se stanice zatřásla. Zásobovací pulz energie znamenající život teď znamenal smrt. Světla se na okamžik několikrát rozsvítila a zhasla. Naskočily dokonce některé stroje. Vzduch se několikrát zachvěl a v dálce ze ozvaly výbuchy.

Stanice prožívala agónii. Všechny automatické části se snažily pracovat, ale jako celek už nefungovaly. Zbylé defleční tunely nasávaly co mohly, ale stanici už to neoživilo.

Inaxovi vyschlo v hrdle. Nemělo cenu dál potlačovat emoce, teď už všechno záleželo na náhodě. Polilo ho horko a v konečcích prstů ucítil mravenčení. S napětím vyčkával jak se zachová energie v deflečním tunelu. Čas se vlekl. Od začátku pulzu uběhlo jen pár vteřin. Už jsme ten okamžik přešli nebo ještě ne? Přemýšlel.

Obal bomby se roztrhl a malé krychle vylétly do všech stran. Inax se stačil jen otočit. Teď je ten okamžik. Uvědomil si. Všechny krychle ho minuly, ale gravitační vlna už ne.

Čas se zastavil. Inax před sebou viděl jeden okamžik. Roztrhaný obal bomby vysel ve vzduchu. Červené krychle se bořily do stěn, stropu a podlahy. A uprostřed, v místě, kde stála bomba, zářila malá jiskra hroutícího se prostoru.

Inax mohl přemýšlet. Nevěděl jestli ještě žije nebo už ne. Jestli se dostal do časoprostorových vírů nebo jestli je tohle smrt. Ale obraz okamžiku pomalu tmavl. Nepřestával přemýšlet. Jeho myšlenky nabývaly na kvantitě. Jeho mysl se naplňovala. Začal

vidět souvislosti, které dříve nevnímal. Znal skutečnost tak, jak jí nikdy dříve neznal. Jeho mysl tvořila celek. Celek stejně rozsáhlý a kompaktní jako sám svět.

Uviděl horizonty počátků a konců. Vzniků a zániků. A pochopil. Gravitační bomba, která vybuchla v pulzu energie bude mít daleko katastrofálnější následky, než si dokázal kdy představit.

Vnímal hasnoucí okamžik. Tady to začalo. Uvědomil si. Tohle vyvolá řetězovou reakci po celém vesmíru. A my jsme poslední život.

#

Dodatek:

Postavy:

Inax Hlavní postava. Jeho povoláním je přesvědčovat vhodné rasy o existenci jiných ras a jejich moci. Jeho specializací jsou rasy humanoidního typu.

Gert an Cen Prezident jedné z ras, které Inax přesvědčil.

Yeer Údržbář v jedné z centrálních stanic.

Anery Omi Hlavní Dysarská agentka. Řídí chod, jak všech stanic Dysar, tak k nim příslušného prostoru.

Geler Jeho povoláním je přesvědčovat vhodné rasy o existenci jiných ras a jejich moci. Jeho specializací jsou rasy prehumanoidního typu.

Codd Velitel mise na OJ15b1.

Herold Koordinátor mise na OJ15b1.

Janice Člen mise na OJ15b1. Její specializací je citlivost na časoprostorové změny.

Remi Člen mise na OJ15b1. Její specializací jsou zbraně a boj.

Edgar Člen mise na OJ15b1. Jeho specializací jsou počítače a technika.

Kerekino Obyvatel Wenu.

Kosmografické názvy:

OJ15b1 Hvězdná soustava tří planet v perihelní galaxii O7d3 s hvězdou hlavní posloupnosti. První dvě planety jsou malé s pevným povrchem a žhavým jádrem z části pokryté vodou a obsahující atmosféru, třetí planeta je plynný obr. První planetu obíhají dva měsíce a druhou jeden.

O7d3 Perihelní galaxie.

OJC2c Druh obývajících první dvě planety v soustavě OJ15b1. Podle místní výslovnosti se nazývají Wenové.

Korovel Planeta na které žije prezident Gert an Cen.

Stanice:

Dysar 12 Jedna z 32 stanic typu Dysar umístěných v centru globálního vesmíru.

Dysar Typ stanice. Velikostí se blíží menšímu měsíci a svým dosahem postihují většinou jednu kupu galaxií. Často jsou umístěny v blízkosti černých děr ze kterých čerpají energii, kterou zásobují miliony centrálních stanic.

Lokální stanice Stanice různých typů, velikostí a dosahů. Jejich dosahy se mění v závislosti na rozměrech galaxií ve kterých jsou umístěny.

Centrální stanice Stanice které spojují galaxií. V každé galaxii jich může být i několik.

Perihelní stanice Lokální stanice umístěná na okraji globálního vesmíru.

Stroje a zařízení:

Gravitační generátor Vytváří umělou gravitaci sférického tvaru. Je napájen velkým množstvím energie. Jeho dosah je poměrně přesně propočítán. Pracuje na principu gravitačního emitoru.

Grafický displej Poloprůhledný plastový displej různých tvarů a velikostí. Zobrazuje v celém gamountu barev a velkém perspektivním dosahu.

Interkom Prostorově omezené zvukové spojení. Často k němu patří i neuronový procesor filtrující rušivé a nepotřebné zvuky a spojující jednotlivé účastníky.

Helma Mechanická ochrana hlavy vyrobená z lehkých a pevných slitin. Standardně je vybavena různými přístroji nezbytnými pro jednotlivé mise.

Stabilizátor Jednoduchý a malý gravitační emitor. Nemá velký dosah a pracuje na principu auto reakce.

Mikrokamera Miniaturní snímač a přenašeč obrazu. Jeho rozsah zahrnuje často i vlnovou oblast mimo viditelné spektrum.

Spektrální štít Složitě zařízení kombinující elektromagnetické a gravitační pole. Částečně omezuje průchod atomů a molekul vzduchu.

Klopsa Klokaní kapsa. Odnímatelná soustava kapes s velkým objemem. Je vhodná do terénu. Nebrání pohybu a zachovává polohu těžiště.

Syntetizátor Nástroj pro výrobu hmoty. Původní surovinou bývá čistá energie. Výsledný druh hmoty určuje program.

Strukturátory Slouží k přeměně tvaru předmětu. Pomocí gravitace narušuje molekulární vazby.

Deflekční tunel Slouží k odchyťování energie z pulzu a k zásobování staničních

akumulátorů. Je to kulová místnost pokrytá krystaly. Z jedné strany proudí energie pulzu na nosné gravitační vlně a z druhé elektromagnetické záření. Celý proces výměny zajišťuje jádro složené z mnoha prvků.

Plasmový hořák Vyzařuje proud částic o velké teplotě. Tento proud je seřiditelný od několika mikrometrů až po centimetry. Hravě prořeže i ocelový plech.

Principy:

Gravitační emitor Proti sobě urychlované proudy částic, jeden ve směru a druhý proti směru času uvolňují silné gravitační vlny. Působí na veškerou hmotu buď přitažlivým nebo odpudivým účinkem, který klesá se čtvrtou mocninou vzdálenosti.

Auto reakční princip Gravitační propojení vzdálených předmětů.